

கடவுள் துணை.

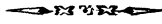
செந்தமிழ்.

தொகுதி ௨௩.] குரோதனவ்ரு ஐப்பசிமீ [பகுதி ௧௨.
Vol. XXIII. October-November-1925. No. 12.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

தஞ்சைக் காந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினாண்டுகாமாட்டைவிழாக் கொண்டாட்டத்தில், திருவாளர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச்செட்டியா ரவர்கள் அவைத்தலைவராகவீற்றிருந்து கூறிய முன்னுரையின்பதிப்புச் சுவடி என்பார்வைக்குக் கிடைத்தது. அதை முழுதும் படித்துப்பார்த்தேன். அதன் நுவல்பொருள்பலவும் கூரிய நுண்ணுணர்வாலாராய்ந்து தெளிந் தெழுதப்பட்டுள்ளன. ஆழமுடைய கருத்துக்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழியைப்பற்றிய வரலாறுகளும், அதன்வளர்ச்சிகருதிச் செய்யவேண்டிய முயற்சிகளும், அவற்றின் றோட்புடைமைபற்றிச் சொல்லத்தகுவன பிறவும் செறிவுடையவாக நன்றா யெழுதப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப்பயிற்சிபற்றி ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட இருவேறுகொள்கைகளுக்கிடையேயின்று இயன்றவளவின் அவை யிணங்குறுமாறு தமிழ்வளர்க்குமுறைகளை யுணர்த்தியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. சுருங்கக்கூறின், தமிழ்ப்பெருமன்றங்களின் அவைத்தலைவர் கூறுதற்குரிய முன்னுரைகளுக்கு இஃதோர் உரையாணியென்றே சொல்லலாம். இது நம் செந்தமிழ்நேயச்செல்வர்களெல்லோராலும் படித்துப் பாராட்டத்தக்கதென்பதுபற்றி, அடுத்து னைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. செட்டியாரவர்கள் கூறிய முறையே செந்தமிழ்க்கல்வி செழித்தோங்குமாறு திருவருள்பாவிப்பதாக.

முன் னு ரை.

இமிழ்கடல் வரைப்பில் இனிமை சான்ற
தமிழ்மொழி பேணுந் தகைசால் ஐயன்மீர்!

செந்தமிழ்த்தெய்வச் சீர்நலம் போற்றுதலே தன் முழுநோக்கமாக
மேற்கொண்டு திருவருட்பாங்காற் றோன்றிய இக் கரந்தைத் தமிழ்ச்
சங்கத்தின் பதினான்காம் ஆண்டுத் திருவிழாவில் யான் தலைமைபெறத்
தந்தது, சிறியேன்மாட்டு இச்சங்கத்தார் வைத்துள்ள போன்பின்
பெருமையையே விளக்குவதாகும். இதுகாறும் நிகழ்ந்த ஆண்டுவிழாக்
களில் தலைமைபூண்டோர் புலவர், புரவலர், அமைச்சர், பொருளாளர்
என்னும் தகுதியினராவர். இன்னதகுதியுள் ஒன்றேனும் வாய்க்கப்
பெறாத யான் இவர்தம்நிரலில்வைத் தெண்ணப்படும் பேறு பெற்ற
மைக்குக்காரணம், அந்நிரலில் அன்பரும் அமைகவேன இச்சங்கத்தார்
கருதியதென்றே எண்ணுகின்றேன். மேற்குறிப்பிட்ட புலவர் முதலி
யோர் அன்புடையரல்லரோவெனின்: அன்புடையரே. ஆயினும், அவர்
மாட்டு அன்பு நிலைத்தற்குரியவிடம் அவர்தம் புலமைமுதலியன கவர்ந்த
பெருங்கூறு போக எஞ்சிய சிறுகூறையாகும். எளியேன்பால் அப்புலமை
முதலியன கவர்ந்துகோடற்குரிய கூறின்மையால் அன்பு முற்றும்
தங்குதற்குரிய கொள்கலன் யானேயாயினென். அதுபற்றியன்றே
வேறு ஒன்றையும் நோக்காது அன்பு ஒன்றையே பொருட்படுத்தி
அதனாற்பிணிப்புண்ட இச்சங்கத்தார் என்னை இந்நிலையில் வைத்துப்
பெருமையளித்தனர். ஆதலின், யான் கூறுவனவும் செய்வனவும்
அன்பு வயப்பட்டனவாமெனக்கொண்டு பெருமைப்படுத்துவீர்களென்
னும் துணிபுடையனாய் என்கடமையை மேற்கொள்ளுகின்றேன்.
இச்சங்கத்தார் என்னை உறுப்பினனாக ஏற்றுச் சிலஆண்டுகளாக நடை
பெற்ற ஆண்டுவிழாக்களில் அழைத்து இம்மன்றத்தில் விரிவுரை
நடத் துவித்துச் சிறப்பித்துவந்தனர். அம்மட்டில் அமையாது இன்றை
ஞான்று தலைமையளித்துஞ் சிறப்பிக்கமேறகொண்ட அன்புடைமையை
என்னென்பேன்! இந்நன்றி எஞ்ஞான்றும் மறப்பேணல்லேன்.

அன்பர்களே !

ஒருமைக்கட் பயிற்சியால் எழுமைக்கண்ணும் தொடரும் இயல்பின தாகிய கல்வியே மக்களை மக்கட்டன்மையுடையராக்குமென்பது பெரியார் னுணிபு. எந்நிலத்தில் எக்குடிக்கட் பிறந்தாராயினும் கல்வியுடையாரையே உலகம் போற்றும் என்பது கண்கூடாக அறியப்பட்ட தொன்று. இத்தகைய விழுப்பஞ்சான்ற கல்வியை, எந்நிலத்தில் எம்மொழி வழங்கப்படுகின்றதோ அந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் அம்மொழிமூலமாகவே முதற்கட் பயிலவேண்டும். அதுவே அந்நிலத்து மக்கட்குத் தாய்மொழியுமாகும். ஒரு குழந்தை பிறந்து மொழி பயிலுங்கால் அதன்தாயால் முதற்கட் பயிற்றப்படும் மொழி யாக அதுவே தாய்மொழியென்று கோடல் பொருந்தும். அன்னையாயிலாகக் கேட்டு மழலைமொழிந்து தேறியபின்னரே அக்குழந்தை அப்பனாலும் ஆசிரியனாலும் வரிவடிவிற பயிற்றப்பட்டு அறிவு விரிவெய்தப்பெறும். ஒருவன் இறைவனை யடைந்து பேரின்பநுகர்ச்சியில் தலைப்பட விழையுங்கால் அங்கும் அருளுருவாகிய தாயே முதற்கண் இவனைப் பண்படுத்தி அப்பனாகிய இறைவனை யறிவித்து அவன்பால் உய்ப்பவ ளாவள். இதனை, “மெய்யருளாம், தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந், தேயுமதே திட்டை” என்னும் முற்றத்துறந்த முனிவர்பெருமானாகிய பட்டினத்தடிகள் அருண்மொழியாலு முணர்க. தாய்வழியாகத் தந்தைக்கு ஆளாதலையுணர்ந்தே, முதற்கண் தாயைக் குறிப்பிட்டு மணிவாசகப்பெருந்தகையாரும், “அம்மையேயப்பா வெர்ப் பிலாமணியே” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இத் தமிழ்நிலத்து மக்களாகிய நம்மனோர்க்கு நம் அன்னையரால் முதற்கட் பாலொடு குழைத்து அன்போடாளாவி ஊட்டிய அருமைமொழி அந்தமிழின்பம் ஆர்தரப்புரியும் செந்தமிழ்மொழியேயாமன்றோ! அன்னையர் அருளொடு சரக்கும் இனியபாலை யுண்ணும் குழவிப்பருவத்தில், அவாற் பயிற்றப் பட்டுப் பயிலும் சிறப்புப்பற்றியன்றே இம்மொழி “பால்வாய்ப் பசுந் தமிழ்” என்று பாராட்டப்படுகின்றது. மழவிளம்பருவத்திற் பயிற்றப் படுதல் குறித்தே இதனைப் பசுந்தமிழ் என்றார்போலும். இயற்கையும் அன்னதே. இதனால் நம் உடல் பாலுண்டுவரும் பருவம்தொட்டே உடற்கண் உறையும் உயிர், தன்குணமாகிய அறிவைச் செந்தமிழ்த் தெய்வமொழிப்பயிற்சியாயிலாக வளர்த்துத் திகழும் உண்மை நமக்குப்

புலனாகின்றது. அறியாப்பருவத்தினும் நம் உயிர்க்கு உறுந்துணையாக நின்று அறிவுச்செல்வத்தை வளர்சித்து உதவிவரும் தமிழ்மொழியின் பழமையையும், சிறப்பையும் என்னென்று கூறுவேன்! அவை வரையறுத்துக் கூறுதற்கு இயலாதன வெணினும், அறிந்தாங்கு ஒரு சிறிது கூறத்தொடங்குகின்றேன்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்த்தோன்றி இற்றைஞான்று நம்கைவரப்பெற்ற தமிழ்நூல்களெல்லாவற்றினும் காலத்தானும், சிறப்பானும் முற்பட்டுவிளங்குவது ஒல்காப்பெரும்புழைத் தொல்காப்பியம் என்னும் தலையாய இயல்நூலேயாகும். இது கூடவின்கட்பண்டுநிலவிய முச்சங்கத்துள், தலைச்சங்கக்காலத்தில் தோன்றிய தென்பது யாவரும் உணர்வர். இந்நூலின்கண் தமிழ்வரம்புகண்ட தண்டமிழ்முனிவராகிய தொல்காப்பியர், வடநூலார் நான்கென வகுத்த உறுதிப்பயன்களை அகம் புறமென இருபிரிவினார் அடக்கி, மக்கள் இம்மைப்பயனாக நுகர்தற்பாலதாய இன்பநிலையை அகத்தினும், மறுமைக்குரியதாக எய்தற்பாலதாகிய அறநிலையினையும், அதற்குக் கருவியாகிய பொருள்நிலையையும், இம்முன்றன்நிலையாமையையு முணர்ந்து ஒருவி அடைதற்பாலதாகிய அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடாகிய உறுதிப்பயக்கும் வாயிலையும் புறத்தினும் ஒழுங்குற வகுத்து விளக்கியுள்ளார். இங்ஙனம் மக்கள் ஒழுகலாற்றைத் திறம்பட நுனித்துணர்ந்து பலபட விரித்துரைத்தலோடு மற்றை உயிர்த்தொடூதிகளின் இயற்கைகளையும், நிலையற்றபொருளவாய மாமுதலியவற்றின் இயல்புகளையும், நிலப்பகுதிகளின் பான்மைகளையும், மற்றை இயற்கைப் பொருள்களின் தன்மைகளையும், ஆராய்ந்துணர்வார்க்குப் புலப்பிடும்படி கூறியிருக்கும் திட்டநுட்பம், வேறு எம்மொழி இயல்நூலார்க்கும் இயலாததொன்றும். ஒருமொழிக்கு இலக்கணம் காண்ப்புகும் ஆசிரியர் அம்மொழிக்கண் உள்ள எழுத்துச் சொல் என்னும் இவற்றையே யாராய்ந்து தூய்மைப்படுத்துவர். இவ்வியல்பு பிறமொழியினாலார் யாவார்க்கும் ஒத்ததாகும். நம் செந்தமிழ்த்தெய்வமொழியின் இயன்முதனால்ஆசிரியரோ மொழியாளர் எல்லோர்க்கும் பொதுவாகிய எழுத்துச்சொற்களின் ஆராய்ச்சிகளோடு அமையாது, சொல் கருவியாக உணரப்படும் பொருளாராய்ச்சியிற் பெரிதும் தலைப்பட்டு அப்பொருளைக்

கூறிவாளர் எத்துணைப் பாசுபாடுசெய்து உணரவிரும்புவரோ அத்துணைப் பகுப்புக்களும் அமைய மக்களின் ஒழுகலாற்றையும் பிற இயங்கியல் நிலையிற் பொருள்களின் தன்மைகளையும் தெள்ளத்தெளிய விளக்கியுள்ளார். இப்பொருள்திகாரத்திற் கண்ட கந்தழி முதலிய சொற்களை ஆராய்வாமாயின் அந்நூற்காலத்துத் தமிழரின் கடவுட்கொள்கை நன்கு புலப்படும். “ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்தபொரு” ளாகக் கடவுளைத் தமிழர் ஆராய்ந்து தெளிந்துள்ளாரென்பது அதனாற் புலனாம். தொல்காப்பியர் தமிழ்சிலத்தார் ஒழுக்குகண்டு நூல்செய்யுங்காலத்துத் தமிழர்நிலை இத்துணை மேம்பாடுற நிற்குமாயின் அதற்குமுன் எத்துணையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன்னரே தமிழர் தத்துவ ஆராய்ச்சியிற் றலைப்பட்டிருந்தல்வேண்டும். நாள்வினைகளைச் செவ்விதின் இறுக்கப்பணிக்கும் அறநூல்களின் வழியொழுகிப் பண்படுத்தப்பட்ட உள்ளநிலையுடையாரன்றே முடிவில் தத்துவஆராய்ச்சியிற் றலைப்படுவர். அங்ஙனம் தலைப்படுவாரும் கடவுட்குப் பல்வகைப் பொருந்தா இலக்கணங்களைக் கண்டு ஒருவரோடொருவர் தம்முண் முாண்படுவர். அம்முரண்பாடறுத்துக் கடவுட்பொருளின் தூய இயல்நிலையை யுள்ளவாறுணர்வார் மிகவும் அரியர். இவ்வரிய உணர்ச்சியைத் தமிழர் எத்துணையோ ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன்னரே எளிதிற் கைவரப்பெற்று ஒழுகினரென்பது அத்தொல்காப்பிய முது நூலிற்கண்ட உண்மைத்தெளிவாகும். இதனால் தமிழின்பழமை காலத்தான் அறுதியிட்டுரைத்தல் அரிதென்பதுபோதரும். புதியமுறையில் ஆராய்ச்சிசெய்வாருட் சில நுண்மாணுழைபுலமிக்கார்க்கும் இஃது உடன்பாடேயாகும். தொன்மை வரலாற்றுமுறையில் நோக்கினும் இதன் பழமை புலனாம். ஒருபற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங்கடந்த பழம்பொருளாகிய இறைவன், மக்கள் ஆண்பண்களாக இயைந்து இன்பநுகர்ச்சியில் தலைப்பிடும்பொருட்டு அருள்வழி உருக்கொண்டு, பொற்கோட்டிமயத்தின்கண் மலைமகளைவேட்டொன்று அமார்முதலியோரனைவரும் ஆங்கு ஒருங்கு தொக்காராகத் தென்பாலுயர்ந்து வடபால் தாழ்க்கண்ட இறைவன் சிலப்பரப்பின் சமனிலைகுறித்துக் குறுமுனியைநோக்கிப் பொதியிற்கு ஏகென, அம்முனிவர்பெருமான் முழுமுதற்பிரானைவணங்கி, “ஐயனே! தெற்கணுள்ளார் தமிழ்மொழிவல்லாரன்றே. அவருவப்ப

யான் அம்மொழிப்பயிற்சியிற் பீடுபெறுதல் எங்ஙனம்?" எனவேண்ட இறைவன் அனுகூலைக் குடமுனிக்குத் தமிழறிவுறுத்தாரென்பது கந்தபுராணகதை. இப்புராணவரலாற்றை நம்புவார்க்குத் தமிழின் தொன்மையைப்பற்றி விரித்துரைத்தன் மிகையே.

இனி, இங்ஙனம் தொன்மையான் மாண்புமிக்க இம்மொழியின் சிறப்பைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். ஒருமொழிக்குச் சிறப்பு அதன் கண் அமைந்துள்ள சிறந்த இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம் முதலியவை பற்றிய நூற்பாப்புக்களானும், பிறிதொன்றன் சார்புவெண்டானு புலவர்களுக்கும் எத்தகைய அரும்பொருள்களையும் வழங்குதற்குரிய சொற்களுடையமையானும், பிறவற்றானும். இன்றோன்னசிறப்புக்களில் நம் தமிழ்மொழி யாதும் குறைவுடையதன்று. இது மற்றொருமொழியினின்றும் தோன்றியதென்றதல், பிறிதொன்றன்சார்பின்றி நடைபெறாதென்றதல் கூறுவார் உண்மையாராய்ச்சியிலராவர். ஆனால், தொல்காப்பியர்காலந்தொட்டே வடசொற்களுட் சில தமிழில் வழங்கலாயின. அதுபற்றித் தொல்காப்பியரும் “வடசொற் கிளவி வடவெழுத்தொரி, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” எனவும், “சினதந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்” எனவும் வடசொல் தமிழில் வழங்குமுறையை வரையறுத்துக்கூறினர். வடமொழி எந்நிலத்து மாந்தரும் மேற்கோடற்குரிய பொதுமொழியாகவுள்ளமையானும், பொதுப் பொருளில் வேண்டுமளவுகோடல் முறையாதலானும், கூடற்சங்கத்துக்குலவிய பண்டைப் புலவர்பெருமக்களுட் பலர் வடமொழியினும் வல்லராகவிரந்து தமிழைவளர்த்தமையானும் அச்சங்ககாலங்களில் மிகச்சுருக்கமாகத் தமிழில் வடசொற்கலப்பு உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் வடசொற்கள் தமிழிற் கலக்குங்காலும் பொதுவெழுத்தான் இயன்ற சொற்களே தாய்தமிழுருவெய்திப் பெரும்பாலும் விரவலாயின. நாளடைவிற்புலவர் தனித்தமிழ்ச்சொற்களைத் தெரிந்து வழங்கும் மதுகையினமையானும், ஒரோவழித் தெரியினும் அவற்றினும் வடசொற்றொடைசெவிக்கு இன்பம்பயப்பனவாம் என மாறுகொள உணர்ந்தமையானும், தனித்தமிழ்ச்சுவைகண்டு இன்புறும் தலைவர் அருகினமையானும், வடமொழியாளர் உவப்பத் தமிழிற் பாட்டு உரை முதலியன இயற்றவேண்டுமென்னும் விழைவுமேற்கொண்டமையானும் பொதுவெழுத்தானும்

கிறப்பெழுத்தானும் ஆய வடசொற்கள் பலவற்றைத் தமிழில் வரம் பின்றி வழங்குவருவாராயினர். சுவையுடைமை அவ்வம்மொழிகளில் தனித்தநிலையிற் காணப்படுதல்போற் கலப்பிற் காணப்படுதல் கிறந்த தன்று. ஒருமொழியிற் செவ்வனம் பயின்று அச்சுவையின் நிலைகண் டணர்வார்க்கு அதன் தனிநிலையிற்போலப் பிறமொழிக்கலப்பில் அத்துணையின்பம் உண்டாகாதென்பது உண்மையனுபவமுடையார் எல்லோர்க்கும் ஒத்ததாகும். இதனால் வடசொற்களை நேர்ந்தவாறு தமிழிற் புகுத்தல் முறையன்றென்பது தெளிவாம். ஒருசில வடசொற் கலப்பு உண்மைபற்றித் தமிழ்மொழியை வடமொழியினின்றும் தோன்றியதென்றல் பொருந்தாததொன்றும். வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகப்பலவாம். வடமொழியில் தமிழிற் போலத் திணைபாலுணர்த்தும் வினைவிருதிகள் இல்லை. “பவதி” (ஊவதி) என்னும் வினைமுற்று “இருக்கின்றான்” “இருக்கின்றாள்” “இருக் கின்றது” என ஓர் ஈறேநின்று எழுவாய்க்கேற்றவாறு பொருளுணர்த்த தும். தமிழில் வினைமுற்றுக்களின் ஈறே திணைபால்களை உணர்த்தி நிற்கும். பால் வகுப்புத் தமிழிற் பொருளைப்பற்றியும், வடமொழியிற் சொல்லீப்பற்றியும் உள்ளது. ஆண்மகளைப்பற்றிவருஞ் சொற்க ளெல்லாம் ஆண்பாலாகவும், பெண்மகளைப்பற்றிவருவனவெல்லாம் பெண்பாலாகவும் தமிழில் உள்ளன. வடமொழியில் இவ்வரையறையில்லை; மாறுபட்டுவரும்; சொல்நோக்கியதாகலின் மனைவியைப்பற்றிய “பாரியை” (ஊய-பா) என்னுஞ்சொல் பெண்பாலாகவும், “தாரம்” (ஊரா-ம்) என்னுஞ்சொல் ஆண்பாலாகவும், “களத்திரம்” (கல-கு-ம்) என்னுஞ்சொல் நபஞ்சகப்பாலாகவும் வருதல் காண்க. வடமொழியில் ஒருமை இருமை பன்மைச்சொற்கள் உள்ளன. தமிழில் ஒருமை யல்லாதனவெல்லாம் பன்மையே. திணைப்பாகுபாடு, குறிப்புவினை முற்று முதலியன தமிழ்க்கே உரியன. “முல்லையைக் குறிஞ்சி யாக்கி மருதத்தை முல்லை யாக்கி” என்னும் கம்பராமாயணச்செய்யுளை வடமொழிக்கண் மொழிபெயர்க்கப்புக்க வடமொழிப்புலமைமிக்க என் ண்பரொருவர் அத்திணைப்பாகுபாடு வடமொழிக்கண் இல்லாமையால் “நல்லனவற்றைத் தீயனவாக்கியும் தீயனவற்றை நல்லனவாக்கியும்” என்னும் பொருள்பட மொழிபெயர்த்துள்ளார். திணைப்பாகுபாடு வடமொழிக்கண் இல்லையாயினும் பொருளாராய்ச்சிவன்மையால் ஒருவாறு

பொருந்த மொழிபெயர்க்கலாம். கூடாதென்பது அவர்கருத்துப் போலும். இன்னும் உற்றுநோக்குவார்க்கு இலக்கண அமைதியில் வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் வேறுபாடு பலதோன்றும். இவ்வேறுபாடுகளைச் சுருக்கி,

“சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும் வினைவிசுதி
மாற்றநுந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு வாயுருபுந்
தேற்றிய விங்கமொருமுன்று மில்லை செழுந்தமிழ்க்கே”

என்று பிரயோகவிவேகநூலார் கூறினர். வடமொழி தென்மொழி ஆராய்ச்சியிற் புலமைமிக்க மாதவச்சிவஞானமுனிவர் இவ்வேறுபாடுகளை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிவுபட உரைத்தனர். அவர் கூறியன வருமாறு:—
“தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்டுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாசுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாசுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாசுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்றோன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும்” என்பனவாம். இவ்வாராய்ச்சியால் தமிழ் தனிமொழியென்பது செவ்விதிற் புலதைல் காண்க.

இனி, இம்மொழிக்கணுள்ள நூற்பாப்புக்களை உற்றுநோக்குவாம். கடல்கோண்முதலியவற்றிற் சென்றனபோக எஞ்சிய சங்கநூல்கள் பலவுள்ளன. தமிழின் இயற்கைச் சுவைநலம் ததும்பித்திகழும் பத்துப்பாட்டு, அகம், பறம், கலித்தொகை முதலிய சங்கத்துச் சான்றோர் இலக்கியங்களும், எம்மொழியினும் இத்திணைத் திப்பறுட்பங்களமைய யாத் ஒருநூலும் உளதோவென்று ஆராய்வார் வியப்புறும்வண்ணம் தமிழ்சிலத்தார் தவப்பயகைவெழுந்த திருக்குறளை முதலாகவுடைய ரீதிநூல் இலக்கியங்களும், பாடுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் இறைவன் நிருவடிப்பற்றை வினைவித்து அன்புமயமாய் நின்று உருக்கும் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப்பிரபந்தம் முதலிய அருட்பாடல்களும், காப்பியச்சுவைநலம் கனிந்தொழுகும் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி

முதலியனவும், இறைவன் நிருவருள் நலத்தை அன்பர் அள்ளி உண்டு இன்புற்ற முறையையும், உலகியல் நிலைகளை வரம்பிட்டு அழகுபெற உரைக்கும் பெற்றியையும் முறையே மேற்கொண்டு வெளிப்போந்த சைவ வைணவ இலக்கியங்களாகிய பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் முதலியனவும், சிவாநுபவச்செல்வர்களாகிய மெய்கண்டதேவர் முதலியோரால் அளவைநூன்முறையில் வைத்துப் பொருள்வரையறைசெய்து அருளிச்செய்யப்பட்ட சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி, திருமந்திரம் முதலிய சமயநூல்களும், சிவஞானமுனிவார், குமாகுருபர் அடிகள் முதலியோர் அருளிய இனிய நூற்றொகைகளும், பிறவும் இதன்கண் உள்ளன. உருக்கரந்த நூல்களினின்றஞ் சிதறுண்டு அங்கு மிங்குங் காணப்படும் சில செய்யுட்களைப் பார்க்குங்கால் முழுவுருவமுங் கிடைக்கப்பெறாமை தமிழரின் தவக்குறையென்றே இரங்கவேண்டிய தாயிற்று. சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர்களையும் தனித்தனியே தொள்ளாயிரம் வெண்பாக்களாற் புகழ்ந்து பாராட்டுமுறையிலமைந்த முததொள்ளாயிரச் செய்யுட்களிற் சிதறிக்கிடந்த சிலவற்றைக்கண்டதும் அந்நூன்முற்றும் பெறாமைபற்றி என்மனம் வருந்திய துண்டு. சிற்றுருவமாகிய வெண்பாவில் உயர்ந்த பொருள்களைச் செப்பனிட்டமைத்துச் சொல்வளமும் பொருள்வளமுங் கெழும்பு பாடியிருக்கும் வனப்புத் தமிழ்ச்சுவைநலம் துய்ப்பார யாவருள்ளத்தைபுங் கவரவல்லதாம். “வெண்பாவிற் புகழேந்தி” என்று பாராட்டிய புலவர்க்கும் இம்முத் தொள்ளாயிர நூல் காணப்பட்டிலதென்றே எண்ணுகின்றேன். “பொருப் பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலேகிடந்து” என்று தமிழ்மடந்தையைப் புனைந்து பாராட்டிய புலவரும் இதனைக் கண்டிலர். தென்னன்புகழின் மட்டில் அன்றி மூவேந்தர்புகழிலும் ஒருங்குகிடந்தமை இந்நூலாற் கண்டிருப்பாராயின் “பொருப்பிலே பிறந்து மூவர் புகழிலே கிடந்து” என்று பாடியிருப்பர். இன்னும், பூதங்களாலும் காலதத்துவத்தாலும் கவரப்பட்டு ஒழிந்த சிறந்த நூல்களும் உரைகளும் பலவாம். இலக்கண நூல்களுள் எழுத்து முதலிய ஐந்து இயல்களையும் முற்ற உரைப்பனவும், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டே நுதலுவனவுமாகிய தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள், நன்னூல் முதலிய பலவுள்ளன. இவற்றுள் தொல்காப் பியத்தின்பெருமை மேற்கூறப்பட்டதுகொண்டு ஒருவாறு உணரலாம்.

இனி நூல்களின் உண்மைக்கருத்துக்களைத் தம் மதிநூட்பத்தாற் கண்டு உரைவரைந்த ஆசிரியர்களின்பெருமையை என்னென்பேன்! இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினுக்கீனியர், பேராசிரியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்குநல்லார் முதலிய ஆசிரியர்களின் திறமையைத் தனித்தனி விரிக்கப்புகின் மிகவிரியும். இவரெல்லாம் மிகவிரைவாக ஓடிச்செல்லும் ஒரு பேரியாற்றை யெதிர்த்து நீந்தி அந்நீரோட்டத்தின் வன்மையை இற்றெனவுணரமுற்படுவார்போலத், தாம் உரையெழுத மேற்கொண்ட சான்றோர்செய்யுட்களிலுள்ள சொற்களின் செலவை எதிர்த்தாராய்ந்து உண்மைப்பொருள்கண்டு உலகிற்குதவியவராவர். பிற்காலத்தே பொதியிற்சாரலில் தென்மழிநாடுசெய் தவப்பயனாகத் தோன்றிய மாதவச்சிவஞானமுனிவரின்மாட்சி கூறும் தாத்ததன்று. அம்முனிவர்பெருமான் தென்மொழி வடமொழிகளிலுள்ள இலக்கியம், இலக்கணம், தருக்கம், சமயம் முதலிய நூற்பரவைகளைத் தேக்கறவுண்டு நூலியற்றல், உரைவரைதல், பிறர் புரைபடயாத்த நூலுரைகளின் குற்றங்கண்டு விலக்கல் முதலிய எல்லாக்கல்வித்துறைகளிலும் ஒப்புயர் வின்றி விளங்கிய தமிழ்ப்பெரும்புலவர்தலைமணியென்பதும், சைவசமய முதனூற் பேருரையாசிரியரென்பதும் இத்தமிழுலகம் அறிந்தனவே. அவர்கள் வரம்பிட்டுரைத்த தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலியனவும், சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பேருரை முதலியனவும் தமிழ்ப்புலவர்க ளாலும் சைவசமயப்பெருமக்களாலும் தலைமேற்கொண்டு போற்றற் பாலனவாம். இங்குக்கூறிய நூலுரைகளின்பெயர்களும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களின் பெயர்களும் சுருக்கம்பற்றி இவ்வாறுகூறப்பட்டன. ஈண்டுக்கூறப்படாத பிறநூலுரைகளைப்பற்றியும், ஆசிரியர்களைப்பற்றியும் உள்ள என்மதிப்பு ஒருசிறிதுங் குறைந்ததன்று. வாய்ப்புழி விரித் துரைக்கும் அவாவுடையவனே.

அகப்பொருள் இயல்புகளை அறத்தினின்றும் பிரிழாதெடுத்து நயம்படவுரைக்கும் அழகு தமிழ்மொழிக்கே சிறந்ததாகும். தலைவன் தலைவி, பாங்கன் பாங்கி, செவிவி நற்றாய் முதலியோர் இன்ன இன்ன இடங்களில் இவ்வீவ்வண்ணம் உரையாடக்கடவரென்று வரையறுத்த முறை பெரிதும் இன்புறற்பாலது. அகப்பொருள்விரிவைத் தமிழிற் பாக்கக்கண்ட ஒரு சிலர் இம்மொழி காமநிலையெபற்றியதென்று கூறினர்,

அவர்கூற்று, “தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்” என்றாங்கு அப்பகுதியில் ஈடுபட்டு அதனினின்றும் பெயர ஒண்ணமைபற்றி எழுந்ததொன்றும். சைவநூல்களை முறைப்படுத்திய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் என்னும் புலவர்பெருமான் இறைவனையடைந்து பேரின்பம்துய்த்தற்கு வாயிலாகவுள்ள அறிவுமொழி இத்தமிழ்மொழியெனக் கண்டு அக்காட்சியைத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்பெருமைகூறுமுகமாக “ஆறதேயுஞ்சடையானருண்மேவவவனியர்க்கு, வீறதேயுந்தமிழால்வழிகண்டவன்” என்று வெளியிட்டருளினார். ‘சிவபிரான் திருவருட்பேற்றையடைய உலகத்தவர்க்குத் தமிழால் வழிகண்டவர்’ என்னும் இதனால் இது ஞானமொழி எனபதில் ஒருசிறிதும் ஐயமின்றும். ஈண்டுத் தமிழைச் சுட்டுங்கால் “வீறதேயுந்தமிழ்” என்றார். வீறு என்னுஞ்சொல் ‘வேறென்றற்கில்லா அழகு’ எனலும் பொருளாதாம். இப்பொருள் சிவகசிந்தாமணியில் “வீறுயர்கலசநன்னீர்” என்புழி ரச்சினூர்க்கினியர்கண்டதாகும். வேற்றுமொழிகட்கில்லாச் சுருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகுகள் இத்தமிழ்மொழிக்கண் மலிந்திருத்தலின் இச்சொற்பொருள் ரச்சினூர்க்கினியர்கண்ட அவ்விடத்தினும் இங்கு மிகவும் இயைபுடைத்தென்பது நன்குவிளங்கும்.

இச்செந்தமிழ்மொழியாம் நறுநீர்த் தடாகத்திற் பற்பல கிளை நூல்களாம் கொடி, இலை, அரும்பு, மலர் முதலியன கிளைத்தெழுதற்கு முதலாகவுள்ளதும், மொழியின்தன்மையை வரம்பிட்டு உரைக்கும் இயல்முதனாலுமாகிய தொல்காப்பியமென்னும் மூலமும், அதன்கட்டுடோன்றி எழில்பெறவிளங்குவதும், இன்னும் காலக்கூறு எத்துணை கழியினும் உலகநிலையும் மக்கள் ஒழுகலாறும் இன்ன இன்னபடியாக இருத்தல்வேண்டுமென்று புதியபுதிய எண்ணங்களைமேற்கொண்டு ஆராய்வார்க்கெல்லாம் சிந்தாமணிபோல் நீதிப்பொருள்களை வழங்குவதும், துண்பொருளாம் நறுமணம் மிக்கதுமாகிய பீச்சால் திருக்குறளென்னும் தாமரைமலரும், அம்மலர்க்கண் ததும்பிவழிவதும், விலைவாம்பில்லாமாணிக்கம்போன்ற சொன்மணிகளானும் உண்ணோக்கி உளம்நெய்திந்து ஆராய்வார்க்கு “எனைநானென்பதறியேன்” என்றபடி அவர்தந்திலையும் மறக்கச்செய்யும் பொருளொளிகளானும், கல்லைபுங்கரைக்கும் இசைநலத்தானும் சிறந்து திகழ்வதும், படித்தல் கேட்டன்முகமாகத் தன்னை

யுண்பாரைத் தானுண்டு அன்புருவாக்கிச் சிவனெறிக்கட் செலுத்திப் பேரின்பப் பெருவாழ்வுறுத்துவதும் ஆகிய திருவாசகமென்னும் தேனும் கைவரப்பெற்ற தமிழ்ச்செல்வர்க்கு யாதுங் குறையின்றெனினும், கால வேறுபாட்டால் உள்ளநிலை வேறுபட்டு அதனால் விளையுங் குறைகட்கு அவர் இடனாதல் வருந்தத்தக்கதே. அக்குறைகளாவன:—நஞ்செந்தமிழ்த் தெய்வமொழிக்கு இயல்பின் அமைந்த மாட்சிகளை விளக்கமாக வுணர்ந்து உலகினர்க்கு முணர்த்தித் தாமும் பயன் எய்துதலைவிட்டு இதற்கில்லாதனவும் வேண்டாதனவுமாகிய சிலவற்றைச் சிறப்பெனக் கண்டு இதற்கு ஏறிடமுயன்று இடர்ப்படுத்தலும் இன்னோன்ன பிறவுமாம். வேற்று மொழியாளர் அறியாமையால் நம்மொழியைப் பழித்துரைப்பாராயின் தக்கவாறு ஏதுக்களைக் காட்டி உண்மைநிலைபுரைத்து அவரை நன்னெறிப் படுத்த முயல்வேண்டும். அந்நெறிக்கு வாராயின் “நெறியி னீங்கி யோர் நீரலகறின், அறியாமையென் றறிதல்வேண்டும்” என்றாங்கு அவர்தன்மைக்கு இரங்கியொழிதலே நாம் மேற்கொள்ளற்பாலதாம். இங்ஙனமல்லாமல் நாமும் அவரியல்பைக் கைப்பற்றி அவர்மொழிக்கண் இல்லாதகுறைகளை ஏறிட்டுப் பழித்துரைத்தல் நடுநிலைதிறம்பாத் தமிழ்க்குடியிற் பிறந்த நமக்கு ஒல்லாததொன்றும், கலாம்விளைத்தலால் எய்தும் பயன் நடுநிலைதிறம்பா நன்னெஞ்சைக் கோட்டமுறச்செய்தலே யன்றி வேறின்று. மொழியளவிலன்றிச் சமயநிலையிலும் இம்முறை மேற்கொள்ளற்பாலதொன்றும். காய்தல் உவத்த வின்றி உண்மைநிலை கடைப்பிடித்துப் பண்டைநிகழ்ச்சிகளை யாராய்ந்து வெளியிடும் இக்காலத் துத் தமிழ்ப்புலவர்களின் அருஞ்செயல்கள் போற்றற்பாலனவாம். புதிய முறைபிற்கண்ட கொள்கைகளுள், பொருந்துவன வின்ன பொருந்தாதன வின்ன வென்று அறுதியிட்டு வெளிப்படுத்தற்குரிய வழியைப் பின்னர்க் கூறுவேன்.

தமிழ்ச்செல்வர்கள்!

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் தமிழின் தொன்மையுஞ் சிறப்பும் ஒருவாறு புலப்படுமேயன்றி முற்றவெடுத்து விளக்கப்பட்டனவாகா. தாலீபுலாகநியாயமாகச் சுருங்கியநிலையிற் சில எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. இனி இத்தகைய மூலப்பொருளாகிய தமிழின் நிலை இக்காலத்தில் எங்ஙனம் உள்ளதென்று ஆராயப் புகுவோமாயின் அது வருத்தந்தருவ

தொன்றாகும். இம்மொழியை முறையாகப் பயில்வாருஞ் சிலரே. பயிற்றுங் கல்லூரிகளுஞ் சிலவே. நம் அரசினர்மொழியாகிய ஆங்கிலத் தால் நெருக்குண்டு இது தன்னுருக் காந்து அங்கு மிங்குஞ் சிறிது உறைவிடம்பெற்று ஒல்கியிருக்கின்றது. போற்றுவாரின்மையால்

• வேற்றிடம் பெயர்த்தற்கும் வழியில்லை. ஆர்வமிக்குப் பயிலமுயல்வாரும் பொருள்வருவாயைக் கருதிப்பின்வாங்குகின்றனர். பொருள்வருவாயைப் பொருட்படுத்தாத தகுதியுடையார்க்கு இதன்கண் விருப்பமுண்டாதல் அரிதாகின்றது. சில இளைஞர் காலத்தின் விரைவிற்கேற்றவாறு ஒரு நூலையேனும் அழுந்தியாராயாமல் நுனிப்புல்மேய்ந்து இக்காலநாகரிகத்திற்கு ஒத்தவண்ணம் எங்கணும் உலாவித்திரியும் பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுஞ் சிலகட்டுரைகளைப் பயின்று அம்மட்டில் தம் கல்வி முற்றியதாக நினைந்து தாமும் அம்முறையிற் காலங்கழிக்க எண்ணுகின்றனர். பண்டைக்காலம்போலக் கற்றுவல்ல பெரும்புலவர்கட்கு முற்றாட்டாக நிலம் பொருள் முதலியன கொடுத்துப் பேணும் புரவலரும் இவர். ஆரவாரமின்றி அறிவுவிளக்கக்கருதிக் கல்விப்பின்று அடக்கமேற்கொண்டொழுதுவாரைப் பெருமைப்படுத்துவாரும் சுருங்கினர். போலிப் பயிற்சியும் போலியறிவும் அப்போலியறிவுடையாரைப் பாராட்டுதலுமே எங்கணும் மல்கின. ஆங்கிலமொழிப்பயிற்சியால் உயர்தரப்பட்டம் பெற்றருட் சிலர் தமிழையும் கடைக்கணித்து ஒருசிறிது பயின்றதும் வேற்றுமொழியாற்றும் எய்திய பெருமையை இதன்முகமாக வெளிப்படுத்தவேண்ணிப், பண்டையோர் சிறந்த முறையில் ஆராய்ந்தெழுதிய நூலுகளைக் குறைகூறத் தலைப்பட்டுத் தங்குறையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவர்குறை யறிவுடையாருட் சிலர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் புலப்படாததாகலின் அவ் வேனையோர் மலிந்த இவ்வுலகத்தாராற் பாராட்டப்படும் பேறுபெற்று மீண்டும் மீண்டும் அவர் தம் இயற்கையை வெளிப்படுத்த முயல்கின்றனர். ஒருநூலையோ உரையையோ ஒருவர் மறுக்க எண்ணுவராயின், அந்நூலுகளின்பொருள்களை ஆசிரியரின் கருத்தின்வழி முதலில் அறிதல்வேண்டிமன்றோ. அங்நனம் அறிதலிற்றம் உழைப்பைப் பயன்படுத்தாமல் மறுத்துரைக்க விரைவார்செயலை என்னென்பேன்! வைரமணியின் தூயவெண்ணிறவொளியை மஞ்சள் நிறமென மாறுபடக்கண்டு அக்காட்சி ஏதுவாக இது வைரமணி அன்றென ஒருவன் கூறுவானாயின் அஃது அவன் கண்ணின் குற்றத்தா

லாயதன்றி வேறென் ? சிலர் வேறுவழியில் தாம் உயர்ந்த நிலையை யடைந்திருப்பதாக வெண்ணித், தமிழிலும் தம் புலமை முற்றுப்பெற்றதாக வுலகக்கொள்ள விழைந்து, தமிழிற் பாட்டுப்பாட முயல்கின்றனர். அந்தோ! அவர் பாட்டை நினையுங்கால் தமிழ்மொழியாளர்செயல் இத்தகையதுபோலுமென்று பிறமொழியாளர் எள்ளி நகையாடற்கிலக்காகின்றதே என்று வருந்தவேண்டியதாகின்றது. “செல்வப்புதல்வரே யீர்க்கவியாம்” என்றபடி புலவர்க்குப் புலமைப்புதல்வராகப் பிறக்கும் இயல்பினவாகிய பாட்டுக்களைக் கருக்கொள்ளாது பொறையுயிர்த்தகவண்ணின் எங்ஙனமாம்? தமிழ்த்துறையில் ஒருசிறிதும் பயிலாத சிலர் தம் பதவிமேம்பாட்டால் ஒரோவமயம் இன்னோரென்ன அவைக்களங்களில் தலைவராக வீற்றிருக்கும்பேறுபெருங்கால் அவர் கூறும் உபதேசம் எத்துணைப் பயனுடையதாகுமென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவரை உயர்பதவிக்குக் கொண்டுவந்தமொழிப்பயிற்சியில் அவர் செலவிட்ட காலத்தையும் முயற்சியையும் கூறுபடுத்துக் கால் அல்லது அரைக்காற்கூறு தமிழுக்கு உபயோகப்படுத்தியிருப்பாராயின், அவர் உபதேசங்கொள்ளற்பாலதாகும். அங்ஙனமின்றிப், “பண்டிதர்நடை கடினமாதலிற் பயனுடையதன்று” என்றின்றோரென்ன உபதேசங்களைச் செய்வரால் அவற்றை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம். சிறந்த நடையில் எழுதுவார் மிகச்சிலரே. அவர்களும் இவர் ஆரவாரத்தில் ஈடுபட்டுத் தம் இயற்கையைக் கைவிடுவாராயின் அந்நடைவனப்பை யாண்டுக் காண்பேம். இவ்வுபதேசக்கருத்துப்படி எது நல்லநடையென்று தெளியப்புகின் அது நகைவிளைக்கும். பிறமொழிகளிலுள்ளசொற்களை மிகுதியாகக் கலந்து இலக்கணவரம்பின்றி எழுதப்படுவதே எளியநடையென்பது அவர்கருத்து. இந்நிலையைக் கடைப்பிடித்துள்ளாரே இக்காலத்துப் பலராவர். இயல்பிற் பரந்துகிடக்கும் இவ்வெளிய கொள்கைக்கு இவர் உபதேசமும் இன்றியமையாததுகொல்! எளியநடையாவது இலக்கணப்பிழையின்றித் திரிசொற்கள் பெரிதும் விரவாமல் இயற்சொற்களால் இயல்வதாகும். இவ்வெளிய நடைபையும், திரிசொற்கள் பெரிதும் விரவிய அரியநடையையும் எழுதப்படும் பொருள்களுக்கு, ஏற்றவாறு புலவர்கள் பகுத்துணர்ந்து மேற்கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி நம் அருந்தமிழ் நண்ணிலைப்படுத்தற்குச் செயற்பால காரியங்களைச் சுருக்கிக்கூறுவேன். உலகத்துவழங்கும் பலமொழிகளிலும்

உள்ள அரிய பலகலைகளெல்லாம் தமிழ்மொழியில் வரல்வேண்டும். ஆங்கிலமொழியிலும் வடமொழியிலும்மிருந்து மொழிபெயர்க்கவேண்டிய சிறந்த நூல்கள் பலவுள்ளன. உயிர்த்தொகுதிகளைப்பற்றினவும் மற்றை நிலையிற்பொருள்களைப்பற்றினவுமாகிய நூல்களும், இராசாயனம்முதலிய செயற்குப் பயன்படும் நூல்களும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் படல்வேண்டும். மேலைத்தேயத்துப் பண்டிதர்கள் தம் பேருழைப்பாற் புதியமுறையிற்கண்ட சிறந்த ஆராய்ச்சிநூல்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தமிழில் வெளிப்படல்வேண்டும். இதற்கு ஆங்கிலமும் தமிழும் உடன்கற்ற புலவர்கள் துணைபுரியவேண்டும். வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்க்கவேண்டிய மூலநூல்கள் பலவுள்ளன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம்தேயத்தாரார் பிரமாணநூல்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் இருக்கு முதலிய வேதங்களும் அவற்றின் முடிபொருளாக விளங்கும் உபநிடதங்களும் தமிழ்நிலத்தார்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்புநூல்களாகவுள்ள ஆகமங்களும் ஆகிய இன்றோன்ன மூலநூல்கள் எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளாகியும் இன்னும் தமிழிற் செவ்வியமுறையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவரவில்லை. ஒரோ விடங்களிற் சிலர் இவற்றை மொழிபெயர்க்கத்தலைப்பட்டுச் செவ்விய முறையிற் பயன்பட இயற்றலாற்றாது இடைக்கண் ஒழிந்தனர். அவர் அத்துணைதானும் முயன்றதபற்றிப் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுளோம். அவர்க்குத் துணைபுரிவாரும் இல்லை. எவ்வாறு வெளிப்படுத்திற்ற பயன்படுமென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள அவர் முயலவுமில்லை. எத்துணையோ ஆயிரங்காவதனூரங்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஆங்கிலதேயத்தார் தம்மொழிகளில் இவ்வரிய வேதாகம உபநிடதங்களைப் பொருட்படுத்தி மொழிபெயர்த்துப் பலவகைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். தொன்றுதொட்டு ஒற்றுமையோடு வழங்கப்பட்டுவரும் நம் தமிழ்மொழியில் இதுகாரும் அவை வெளிவராமை ஒரு குறையேயாம் தெளிவான தமிழ் உரைநடையிற் பல்வகை ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களுடன் அவை வெளிவரல்வேண்டும். மூலநூல்கள் உள்ளவாறு வெளிவந்தபின் அவற்றின் நலந் தீங்குகளைப்பற்றி ஆராய்வார் ஆராய்க. மூலம் முற்றும் தமிழில்வருதற்குமுன், அவற்றின் உட்பொருள்களைப்பற்றி ஆங்காங்குள்ள சிற்சில குறிப்புக்களைக்கொண்டு நம் தமிழ்வல்லார் ஒரு முடிவுக்கு வருதல் சிறந்தமுறையன்று. இன்னும்,

வடமொழிக்கண்ணுள்ள அளவை நூல்களும், சுவையாராய்ச்சி நூல்களும், பெருங்காட்பியங்கனையாராய்தற்குக் கருவியாகவுள்ள நூல்களும், பொருணூல்களும், அறிவுநூல்களும் பிறவும் மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டும். இச்செயற்கு வடமொழியோடு தமிழ்ப்பயின்றார் பலர் வேண்டும். நம் தமிழ்மொழியின் ஆக்கத்திற்கு ஒருதலையாக வேண்டு வனவற்றுள் இம்மொழிபெயர்ப்புச் செயலும் ஒன்றும். இதுபற்றியே தொல்காப்பியனாரும்,—

“தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டீனமர பினவே”

என்று நூலின்வகைகளுள் ஒன்றாக இம்மொழிபெயர்ப்பையும் கூறினார். இவ்வரியகாரியஞ் செய்தற்குரிய நிலையத்தை இன்னோன்ன சங்கங்களின் உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகக்கொண்டு பல்கூடிச் செய்தல்வேண்டும்.

இனி, ஆராய்ச்சி, செய்யுள், உரைநூல்களைப்பற்றி ஒரு சிறிது கூறுவோம். சிறந்த பண்டைத்தமிழ்நூல்களைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்து அவற்றிற் பொதிந்துகிடக்கும் நுண்பொருள்களைத் தொகுத்துப் பல ஆராய்ச்சிநூல்கள் வெளிப்படுத்தல்வேண்டும். பெரும்புலவர்களால் அரி திற் றேடித் தொகுத்த இரத்தினக்குவியல்போன்ற பழந்தமிழ்நூல்க ளெல்லாம் கிளைக்கக்கிளைக்கப் புதியபுதிய சுவைநலன்களைத் தோற்றி இன்புறுத்துமிலையினவாகும். அவ்விற்பச்சுவைகளை அமுந் தி யாராய்ந்து துய்க்கும் புலவர்கள் “யான்பெற்ற வின்பம் பெறுக இவ் வையகம்” என்றபடி மற்றையோர்க்கும் அளித்தல்வேண்டும். ஒருமொழி யின்சிறப்பு மதிநுட்பநூலோடுடைய புலவர்பெருமக்களின் ஆராய்ச்சி யுரையால் வெளிப்படும் அத்துணை வேற்றுநெறிகளால் ஆகாது. இந் நெறியில் இற்றைஞான்று தலைப்படுவார் சிலருளர் எனினும் அன்னாரை அந்நலங்கண்டு போற்றுவாரின்மையால் அவ்வருஞ்செயல் நன்கு விளக்க முறவில்லை. நம் பண்டையோர்போதைத் திருந்தியமுறையிற் செய்யுள் நூல்கள் பல அவ்வாற்றலுடையாரால் வெளிவரல்வேண்டும். முன்னுள்ள செய்யுணூல்கள் பலவிரும்பப் புதியனவேண்டுதல் மிகையெனக் கருது வாராமுளர். நம் பாதகண்டத்து மொழிகளெல்லாம் நிலைபிறழாது என்றந் திருந்தியமுறையிற் நிகழ்தல் மூலநூல்களெல்லாம் செய்யுட்க ளால் ஆக்கப்பட்டமையானேயாம். ஒருசெய்தியைப் புலமுடையார் உள்

எங்கொள்ளுந்கால் அது செய்யுண்முகமாகக் கேட்கப்படுதல்போல் வழக் குச்சொன்முகமாகக் கேட்கப்படுதல் இன்பம்பயவாது. நீண்டநாண் றறவாமல் உளங்கோடற்கு மியலாது. ஒருநிகழ்ச்சியைச் சிறந்தபுலவன் கூறுதல்போற் பிறர் கூற அறிபார். கூறப்படும்பொருள் சிறந்ததாக விருப்பினுங் கூறுவோன் புலவன் அல்லனெல் அது பிறர்நெஞ்சிற்றங்கி யின்புறுத்தலாற்றாது. அரசரிமையும் புலமையும் வாய்ந்த சைவமன் னர் ஒருவர் தம் உண்மைச் சமயக்கொள்கையையும் மறந்து வேற்றுச் சமயநூலில் ஈடுபடநேர்ந்தது செய்யுளின்பத்திலேயாம். மீண்டும் அவரை அவர்சமயநிலையில் திட்பமுறப்பிணித்தவயமாக்கியதும் செய்யு ளின்படுமயாம். “கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிடிப் பெண்டிர்க்குச், செல் வப் புதல்வரே யீர்ங்கவியாச்—சொல்வளம், ம ல் ல ல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ், செல்வமு முண்டு சிலர்க்கு” என்றபடி புலமைக்கு மகப்பேறு ஈர்ங்கவியாயின், கவிபாடும் ஆற்றலில்லாதார் புலவருலகத்தில் மக்கட்பேறில்லாவாழ்க்கையை யுடையவராவாரன்றோ. ஆதலின், புலமைவாழ்க்கையிற் சிறப்பெய்த எண்ணுவாரெல்லாம் செய யுள்பாடும்வன்மையுடையாராதல்வேண்டும். அவ் வன்மையைப் பயிற்சி முகமாகப் பெருக்கிக்கொண்டு சிறந்தநூல்கள் செய்யுள்வடிவில் எழுத முயற்சிவேண்டும். அதனோடு பழைய சிறந்தநூல்களுள் உரையெழு தப்புடாதவைகட்கெல்லாம் உரைவரைதலையும் மேற்கொள்ளல்வேண்டும். நூலாசிரியர் அரியகருத்துக்களெல்லாம் உரையாளர் உதவியாலேயே உலகமுணர்ந்து இன்புறுகின்றது. பெருபகாரிகளாகிய உரையாசிரியர் களின் உதவி இல்லையாயின் பண்டை உயர்நூல்களாம் ஒருவிலக்களிற் றொருத்துவைத்த விலைவாம்பில்லாப் பெருண்மணிக்குவியல்களை யாம் எங்ஙனம் பெறுதல்கூடும்? வடமொழியில் சூத்திரகரராகிய பாணினி யாசிரியும் உரையாளராகிய பதஞ்சலியார் பெருமைசிறந்து விளக்குதலை அறியாதார் யாவர்? நூலாசிரியர் உள்ளக்கிடக்கையை துணுகி யாராய்ந்த தெளிவுபெற வெடுத்தெழுதும் வன்மையாளரே உண்மை யுரையாசிரியராவர். யார்யார் எவ்வெத்திறத்துநூல்களிற் பயிற்சியிற் குடையாரோ அவரவர் அவ்வத்திறத்துநூல்களுக்கு உரையெழுதப் புலவேண்டும். அங்ஙனமின்றிக் கல்லாத மேற்கொண்டொழுதல் தவ துடைத்தாம். சைவநூலில் ஒருசிறிதும் பயின்றறியாதார் ஒருவர் சைவத்தலைமணியாகத் திகழும் திருவாசகம் திருவிசைப்பாக்களுக்கு

முற்றும் உரையெழுதித் தம்புரைநெறியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இத்தகையார் தம் தகுதிக்கு இயலாத இவ்வுயர்நூல்களுக்கு உரை காண்ப்புகுந்து உண்மைப்பொருள் காண இயலாததோடு மரபுக்கு முரணாகவும் பல எழுதினர். பிழைபட்டவெல்லாவற்றையும் ஈண்டு விளக்கல் மிகையாதலின் ஒன்று காட்டுவேன். “நானு ரெணுள்ளமார் ஞானங்களாரென்னை யாரறிவார், வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனைன் மதிமயங்கி, யூனா ருடைதலைமே லுண்பலிதே ரம்பலவன்” என்னும் திருப்பாட்டில் மதிமயங்கி என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு ஆறும் வேற்றுமையுருபுவிரித்து மதிமயக்கமுற்ற பிரமனது தலையோட்டிற் பவிதேரும் அம்பலவன் என முடித்துக்காட்ட அறியாமல், அதனை விளையேச்சமாகக்கொண்டு மதிமயக்கத்தை அம்பலவர்க்கேற்றித் தம் மதிமயக்கத்தைப் புலப்படுத்தினார். இன்றோன்ன பலவுள. ஒரு புலவன் காலக்கழிவுநோக்காது நெடிதாராய்ந்து ஒரு நூற்கு உண்மையுரை தன் வாணலில் எழுதிமுடிப்பினும் போதியதே. பிழைபடப் பலவெழுதலிலும் பிழையறச் செப்பனிட்டி ஒன்று எழுதுதல் நன்றும்.

மொழிபெயர்த்தல், செய்யுணூல்யாத்தல், பண்டைநூல்களுக்கு விளக்கவுரையெழுதல், ஆராய்ச்சியுரைவரைதலாகிய இன்றோன்னது நறைகளெல்லாம் நம் தண்டமிழ் வளர்ச்சியுறுதற்கு ஏற்றனவாம். இத்துறைகளிற் புலவர்பொருமக்கள் தலைப்படுதற்குத் தக்க பொருள்வருவாயிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றே. இதற்கென்செயலாம்? தமிழ்நாட்டுச்செல்வர்கள் கடைக்கணித்தல்வேண்டும். இக்கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கம்போன்ற சங்கங்களின்வாயிலாகச் செல்வர்கள் தக்கவாறுபொருளுதவி புரிந்து அப் புலவர்பொருமக்களைப் பொற்றுதல்வேண்டும். பொருள் படைத்தவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம்பெயரால் ஒவ்வொரு துறைக்கும் இத்துணைப்பொருள்கொடுப்போமென முன்வந்து சங்கங்களின்வாயிலாக வெளியிட்டுப் புலவரை ஊக்குதல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டுத் தலைநகரங்களிற் குணங் குற்றங்களை யாராய்தற்குரிய புலவர்கழகங்களை யமைத்து அக்கழகத்தார் நடுநிலைதிறம்பாமல் ஆராய்ந்து மதிப்பிடும் நூலுரை முதலியவற்றிற்குத் தக்கவாறு பொருட்பரிசிலும் பட்டங்களும் வழங்கல்வேண்டும். இச்செயன்முறை பெரிதும் தமிழ்நாட்டுச்செல்வர்களைப் பொறுத்ததாகும்.

புலவர்க்கு வறுமைநேர்தல் பண்டுதொட்டு உள்ளதே. அதற்குக் காரணம் அவர் புலமைச்செல்வத்தைப்போற் பொருட்செல்வத்தைஈட்ட விரும்பாமும், முயற்சியும், உபாயமும் மேற்கொள்ளாமையேயாகும். 'புறநானூற்றை ஆராய்வோமாயின், புலவர் வறுமைத்துன்பம் பல வெளியாம். பெருஞ்சித்திரனானும் புலவர்பெருமான் குமணவள்ளை நோக்கி, "வாழ்நாளோடியாண்டுபலவாக" எனத் தொடங்கிக் கூறியபாட்டில் தம் தாய், மனைவி, குழந்தைகள், சுற்றத்தாராகிய இவர்கள் பசியால் வருந்துதலைக்கூறும் பகுதிகள் கன்னெஞ்சையுங் கரைப்பனவன்றோ! ஆனால் இவர் வருத்தங்கண்டு அக்காலத்துவள்ளல்கள் இவர்களை எவ்வாறு பேணினர் என்பதற்கு அக்குமணவள்ளல் வரலாறு ஒன்றே பேர்தியசான்றாகும். உண்மையாகவே தம்மைப் பாடி வந்த புலவர்க்கு உயிரையும் வழங்க ஒருப்பட்டவரன்றோ நம் தமிழ்வள்ளல். ஆ! ஆ! அவர் கொடைக்குணத்தை என்னென்று கூறுவேன்! உள்ளபொருளெல்லாம் புலவர்க்கிந்து உடன்பிறந்தார்க்கு அஞ்சிக் காடுறைகாலைத் "தலைகொடுவருவார்க்கு ஆயிரம்பொன் தருவேன்" எனப் பறைசாற்றிய தம்பியார்செயலை அன்புடையார்சிலர் நம் வள்ளற்பெருமானுக்கு மறைவிற்கூற அதுகேட்டனான்று அவ்வள்ளலார் முகம் மேற்கொண்ட மலர்ச்சி, அரசியன்முடிசூடத்தொடங்குங்கால் மந்தரைசூழ்ச்சியால் வனம்போக்க முயன்ற கைகேசியின் கடுஞ்சொற்கேட்டு "அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையின்" வென்ற இராமபிரான்முகமலர்ச்சியினும் விழுமியதன்றே. இராமபிரானுக்கு நாடுநீங்குதலும் குமணவள்ளலுக்கு உடல்நீங்குதலும் அம்மலர்ச்சிக்குக் காரணங்களானமை ஈண்டுக் கருதற்பாலது. அவ்வள்ளல் தன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகத்தருதியது, "இறந்தனான்று பெற்றதாயும் பிணமெனவெறுக்கச் சீயொடு புழுவும் மண்ணும் சேரும் இச்சென்னிக்கு ஓராயிரம்பொன் விலைமதித்தனன் என் அருமைத் தம்பி" என்பதேயாகும். இங்ஙனம் தம் உயிரையும் புலவர்பொருட்டு வழங்க ஒருப்பட்ட வள்ளல்கள் வாழ்ந்தகாலத்துப் புலவர்வறுமை நெடிது நில்லாதொழிந்திருக்குமென்பது கூறவேண்டா. புலவர்மாட்டு வள்ளல்கள் வைத்த மதிப்பிற் கோர் எல்லையில்லை. எத்துணைவறுமைநேரினும் மதிப்பிலார்தரும் பரிசிலைப்பெறுதற்கு அக்காலத்துப் புலவர் ஒருப்படுதலும் இல்லை. இதனால் வறுமைமுதலியவற்றைக் கருதித் தம் தகுதியினின்றும் இழிதலாகாதென்பது புலவர்களுக்கு இன்றியமைபாது மேற்

கொள்ளற்பாலதொன்றென்பது போதரும். வருந்தியும் தங்கடமையைச் செய்தல்வேண்டும். கற்றல் பொருள்பெறுதற்கன்று; அறிவைப்பெருக்கி அதனால் இன்பதுகர்த்தமேயாம். புலவர்கருத்து இவ்வாறுதல்வேண்டும். புரப்பார்கருத்துப் பொருட்கொடையிற் செல்லல்வேண்டும். புலவர்களைப் பாதுகாத்து அவர் செந்நாவாற் பாராட்டப்படுதலினும் செல்வப் பெறும்பேறு வேறு யாதுளது? காலத்தார் கவரப்பட்ட செல்வருட்புகழுடம்புகொண்டு இன்றும் நம்மோடு அளவளாவி இன்புறுவார் புலவர்பாடும் புகழ்படைத்தாரன்றே! கற்றவர்க்கு ஈத்துவக்கும் பேறில்லாதார், செல்வம்படைத்தும் ஒளியும் புகழும் இலராய் விலங்கோடு ஒப்ப உண்டுகளித்துத் தஞ்சும் இயல்பினரே யாவர். ஆதலாற் செல்வர்களே! புலவரைப்போற்றுதல் நும்மைப்போற்றுதலாகும். ஆதலின், தமிழ்நூல்கருதி இன்னோன்ன துறையில் இறங்குமின்கள்! செல்வம் படைத்த ஞானரே புலவர்பக்கலிருக்க விழையின்கள்! பற்பலவாற்றினுஞ் செல்வழிக்கப்ப்டும் நும்பொருட்கூறுகளுள் ஒன்று புலவர்க்கெனச் செய்யின்கள்! அவிச்சவையினும் இனிய கவிச்சவையை நுகர்யின்கள்! நும் பூதவுடல் வன்மையுற்றிருக்கும்ஞானரே புகழுடலின் ஆக்கத்திற்கு வேண்டுவன புரிமின்கள்! அழிதன்மாலையதாகிய செல்வத்தைக்கொண்டு அழியாப்புகழை வளர்த்தற்குரிய நெறியைக் கைப்பற்றுமின்கள்! புகழொன்றே வலவனேவா வானவூர்தியாகிய புண்ணியப்பயனும் நங்கட்காம். “அர்ச்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மே னம்மைச், சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்” என்று அருண்மொழித் தேவரும், “தித்திக்கு மணிவார்த்தை யின்னுஞ் சின்னூட் டிருச்செவியிலருந்தவும்” என்று பாஞ்சோதிமுனிவரும் கூறியாங்கு மறைபாடும் பெரும்புலமையும், பொன்மலை வெள்ளிமலைகளாகிய பெரும்பொருளும் வாய்க்கப்பெற்று எவ்வுயிர்க்கும் உயிராகவிளங்கும் பரமபுதியாகிய இறைவரே சந்தரமூர்த்திநாயனார், மாணிக்கவாசகர் முதலிய அருட்புலவர்திருப்பாடல்களைக் கேட்கவிழைந்தனரென்றால் அவரால் இயக்கமுறும் நாம் புலவர்பாட்டில் அவாவுறாதிருத்தல் எங்கனம் அமைபும்?

இனி, இக்காலத்துத் தமிழ்புரப்பான் எழுந்த சங்கங்கள் கல்லூரிகளைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவேன். தமிழ்வளர்த்தலையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டு எழுந்த சங்கங்கள் பலவற்றுள் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமும்,

இக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கமும், எம் நகரங்களிலும் பிறவர்களிலும் தோன்றிய சங்கங்கள் பலவற்றுட் சிலவுமே இயன்றவரை தம் கடமை யைப் புரிந்துவருகின்றன. இற்றைக்கு இருபத்துமூன்று யாண்டுக ளுக்குமுன்னர் ஓர் உத்தமரின் தூய எண்ணத்தில் அரும்பி அதன்பய னைக இதுகாறும் செவ்விரூபையாத பாதுகாக்குந் துணைவரைப்பெற்று யிளங்கும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் பலமாணக்கர்களுக்கு உணவுகொடுத் துத் தமிழ்கற்பித்துத் தேர்ச்சிபெற்றார்க்குத் தகுதிப்பத்திரமும் ஓரளவு பொற்பரிசும் உதவித் தனித்தமிழ்க்கல்விக்கு வரம்பிட்டு வளர்த்துவருந் செய்தி பராரட்டத்தக்கதே. இன்னும் அது தன் நோக்கங்களெல்லா வற்றையும் மூற்ற நிறைவேற்றுதற்கும் பொருளாளர் உதவியை வேண்டி நிற்கின்றது. இக்கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிலையை இறுதியிற் கூறுவேன். எம்மனோர் நகரங்களில் முளைத்த சங்கங்களிற் பல, சில யாண்டுகளாகக் கண்கிழிப்பதும் உறங்குவதுமாகக் காலத்தைக் கழித் தின்றன. பொருட்குறை நேராதேயென்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். அன்பில்வழிப் பொருளிருந்தும் அது நற்காரியத்தில் எங்கனம்பொருந் தும்? எம் தனவைசியர் கணக்கற்ற பெரும்பொருளைப் பல்யாண்டுகளாக இவ்விரந்தியதேயத்திலுள்ள சைவ வைணவ ஆலயங்களுக்குச் செலவிட் டிருக்கின்றனர். தெய்வத்தியை மக்களுக்கு உண்டாக்குதற்கு இவ் வறங்கள் பயன்படுவனவேனினும் அதற்கு இன்றியமைபாச் சாதன மாகிய கல்வியையன்றே முதன்மையாகவைத்துப் போற்றல்வேண்டும். சில ஆண்டுகளுக்குமுன்வரை வடமொழி வேதபாடசாலைகளுக்கும், வட மொழிக் கல்லூரிகளுக்கும், பெருஞ்சோற்றில்லங்களுக்கும் பொருளை வாரி இறைத்துவந்தனர். சின்னொளக ஆங்கிலக்கல்லூரிகளுக்கும் வழங் கத்தலைப்பட்டுவருகின்றனர். இவ்விருதிறத்திலும் செலவிடப்பட்ட பொருட்கூறுகளில் ஒரு சிறுபகுதியேனுங் கொண்டு நம் அருமைச் சைந்தமிழ்த்தெய்வத்திற்குத் திருக்கோயி லமைத்திலர். தமிழ்த்தெய் வத்தை வழிபடும் மாணக்கர்களுக்குப் பெருஞ்சோற் றில்லங்க ளமைத்திலர். இக்குறையைபெடுத்துப் பல அன்பர்கள் அடுத்தித் துக் கூறிவந்ததன்பயனை இப்பொழுது எம்மவர்நகரங்கள்சிலவற்றில் தமிழ்த்தெய்வத் திருக்கோயில்கள் அமைத்துத் தமிழ்ப்பிள்ளை யளுக்கு ஓர் அளவு கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். அக் கல்வியும் உயர்தரநிலையில் இன்னும் பயிற்றப்படவில்லை. பல்யாண்டுக

ளாக வடமொழிவேதசாத்திர பாடசாலைகளுக்குப் பொருள்செல வழித்த முறையில் தமிழ்மொழிவளர்ச்சிசூழித்துச் செலவிடாமைக்குக் காரணம் இதன்பெருமையை அவர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்லுவாரில்லா மையும், யாரோனும் தமிழ்ச்சுவையுணர்ந்தார் சொல்லவிரும்பின் அவர் சொல் மதிக்கப்படுதல் இல்லாமையும், வடமொழியாளர் செல்வாக்கு இவர்களிடையே மிகுதிப்பட்டிருந்தமையுமேயாம். வடமொழியாளர் தம் மொழியைப் பேணுதற்பொருட்டுச் செல்வரைத் தூண்ட முயல்வது அவர்களிடையே. அதுபற்றித் தமிழைப் புறக்கணித்தோதுக்கும்படி அவர்கள் உபதேசிக்கவில்லை. நாம் நம் தாயை மறந்திருப்போமாயின் நமக்கு நினைவுறுத்துவார் யாரே? எம்மாயினர் புதியமுறையில் எவ்வறத்தையும் முதற்கட்டொடங்குதல் அரிது. அறிவாளரொருவர் தொடங்குவாராயின் அவர் முறையைப் பின்பற்றி மற்றையோரும் அந்நற்காரியத்திற்கேற்ற பெரிதும் விரைவுமேற்கொள்வர். இந்நற் குணம் ஒன்று வருங்காலத்தில் நலமளிக்கும் தகையது. இதற்கு எம்மவருள் ஒருவர் தக்கவாறு வழிகாட்டியுள்ளார். அவர்கள், ஸ்ரீநடராசர் திருவருட்பாங்கால், காணுகாத் தானிலே எம் தனைவசிய மாபிற் சிறந்த சிவஞானச்செல்வராகவும் அருட்கவியாகவும் விளங்கிய பட்டினத் தடிகளைக் குலமுதல்வராகக்கொண்ட செல்வப்பெருங்குடியிலே தோன்றிய திருவாளர் Sir மு. அண்ணாமலைச்செட்டியாரவர்களே யாவர். இவர்கள் சிதம்பரதலத்தில் ஆங்கிலம் வடமொழிகளுக்கு அமைத்த பெரிய கல்லூரிகளைப்பொத்த தமிழ்மொழிக்கும் ஸ்ரீமீனாட்சிதருப்பெயரால் ஒரு கல்லூரியமைத்துப்பாதுகாத்துவருகின்றார்கள். இத்தொடக்கம் ஸ்ரீநடராசர்திருமுன் நேர்ந்தமையால் இனி நம் தமிழ்நாடுமுழுதும் இம்முறை மேற்கொள்ளப்படுதற்கு இது நன்னிமித்தமாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள்முறையைத் தழுவி மற்றையோரும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பெரியநகரங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு உண்டி உடை முதலிய உதவிகளைச் செய்து தமிழ்கற்பிக்கத் தலைப்படுவாராயின் இந்நாடு சில ஆண்டுகளிற் பல கல்விச்செல்வர்களைப் பெற்றுத் திகழ்வதாகும். தமிழ்கற்க விரும்பும் நம் நாட்டு ஏழைச் சிறார்க்கு உணவுகொடுத்தாலன்றி அவர்கள் கல்வியில் தலைப்படார். பசிப்பிணியென்னும் பாவிபாற் பற்றப்பட்டார் கல்விச்சுவையை மிசைய எங்ஙனம் விரும்புவர்? மாணுக்கருக்கு உணவுகொடுத்துக் கற்பிக்கும்

கல்லூரியமைத்தலாகிய நல்லறம்புரிவார், உலகத்தாமக்கள் உடல்நலத்திற் குரியதும் உயிர்நலத்திற்குரியதமாகிய இருவகைப்புண்ணியங்களை யும் ஒருங்குசெய்தவராவார். ஒரிடத்தில் ஒருநூறுசிறுவர்க்கு உணவு கொடுத்துக் கற்பிக்கும் தனித்தமிழ்க்கல்லூரி இதகாறும் நம்நாட்டில் அமைந்திலதே. இத்தகையநிலையம் ஒன்றைக் கண்டு நம் கண்ணுங்கருத்தும் குளிர்நக்காலம் என்று வாய்க்குமோ! வேண்டுவார் வேண்டுவன அருளும் இறைவன் நும் செவ்விய உள்ளத்தில் நின்று இவ்வரும் பெருஞ்செயலில் நும்மை ஊக்கி அருளுவாராக.

புண்ணியசீலர்களே !

இனி, தமிழ்நிலத்தினராகிய யாமெல்லாம் ஒன்றுகூடிச் செய்ய வேண்டிய பெரும்பணி ஒன்றுள்ளது. அஃதாவது, தமிழ்க்குப்பல்கலைக்கழகம் ஒன்று அமைத்தலேயாம். நஞ் செந்தமிழ்த் திருமொழியோ நம் அரசினரால் உயர்தனிச்செய்தமொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மொழிகளுக்குரிய இலக்கணங்களுள், மக்களால் வழங்கப்படாமை முதலிய வேண்டாதனசில நீங்க, இன்றியமைபா ஏனைய இலக்கணங்களெல்லாம் நிரம்பப்பெற்ற தொன்றாகும். இதனை வழங்குமக்கள் வாழும் இடமோ இச்சென்னைத்தலைநகரைச் சார்ந்த நிலப்பாப்பிற் பெரும்பகுதியாகும். இதன் கிளைமொழிகளுள் ஒன்றாகிய ஆந்திரமொழியை வழங்கும் நம் சகோதரர் நமக்கு வழிகாட்டியுள்ளார். இப்பொழுது உள்ள ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற் சிறந்தநூல்கள் செவ்வியமுறையிற் பயிற்றப்படவில்லை. பாடங்களாக வைக்கப்பட்ட நூலுகளில் எத்தனையோ பிழை மலிந்தனவும், பயனில்லாதனவும் உள்ளனவென்று பண்டிதர்களாற் பல்லாண்டுகளாகக் குறைகூறப்பட்டுவருகின்றது. பாடபுத்தகங்களை யாராய்ந்தமைப்போர் உண்மைநூலுகளைக் கண்டு அமைத்தலில் தம் பொறுப்பைச் செவ்விதிற் செலுத்தாமையே இக்குறைக்குக் காரணமாகும். புதியனவாக எழுதப்படும் நூலுகள்கள் எவ்வாறாயினும், அவற்றை ஆக்கியோரின் விடாமுயற்சியே அவர்தம் புத்தகங்களைப் பாடங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்துவிடுகின்றது. செவ்வியமுறையில் திருத்தமான நூல் எழுதுவார் உள்ளானினும், அன்றா இக்காலத்த ஆரவாரநிலைக்குத் தக நடந்துகொள்ள அறியாராய்த் தம் நூலுகளை உண்மைப்புலவர் கண்டு உவகையுறு

தலையே விழைந்து அவ்வளவில் அடங்கி ஒழுக்குகின்றனர். இதனால் செவ்வியதூல்கள் ஆங்கிலேக்கல் லூசிகளின் பாடபுத்தகங்களாக வமை தற்கு இயலாதொழிகின்றன. இன்றோன்ன குறைகவெல்லாம் நமக் கென ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமையுமாபின் ஒழிந்தபேரம் பாட புத்தகங்களாதற்குத் தகுதியுடையன இன்ன, தகுதியில்லாதன இன்ன என்று ஆராய்ந்தகுரிய உரிமை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் இக் கரக்கைத் தமிழ்ச்சங்கம் போன்ற சங்கங்களுக்கு இருத்தல்வேண்டும். இச்சங்கக் களால் அமைக்கப்படும் புலவர்கூட்டம் இச்செயலை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். அக்கூட்டத்தார் ஆராய்ந்து உடன்பட்டவற்றையே பல்கலைக் கழகத்தார் பாடபுத்தகங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும். இம் முறையை மேற்கொள்ளாதற்கும் நம் அருந்தமிழ்முலம் பல்வகைக் கலைகளையும் பயிற்றுதற்கும் நமக்கென ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருத்தல் இன்றியமைவாததே. இப்பொழுது அதற்குரிய சூழ்ச்சிகள் தமிழன்பர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுவருதலை நோக்க நம் உள்ளம் மிகவும் உவகையுறுகின்றது. இச்செயற்கருஞ்செயலிற் பெரியோரைய ரீவிரணவீரும் மடிதற்றுநின்று முனைந்து முயலுதல்வேண்டும். திருவருட்பாக்கால் முயற்சி திருவினையாக்கும்.

நம் செந்தமிழ்மொழியைச் செவ்வீதிற் பயிற்றுக் கல்லூசிகளிலெல்லாம் பிற சமயங்களோடு முரணாமல் நம் சமயங்களெகளை மாணக்கங்களுக்கு ஏளிதிற் புலனும்வண்ணக் கற்பித்தல்வேண்டும். தெய்வமணை கவழாத கல்வி கிறந்த பயனுடையதாகாது. “கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிர்த்தருகே ஞாயிதனும்” என்ற பெரியார் திருமொழியும் கல்வியின்பயன் கடவுளையறிந்து நினைந்து வழிபடச்செய்தலேயாம் என்று அறிவுடக்கும் கடவுளியன்முதலியனவும், வழிபடு முறை முதலியனவும், சமயதூல்களைப் பயின்றாரொழியுத்தெரியா. எல்லாம்வல்ல இறைவன் “கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக்கவி” யாதலின், அக்கனியின் இயல்பு அறிதற்குரியவழியைக் கல்வியின்பொடக்கமுதல் மேற்கொடலே நன்றும். இக்குறிப்பை நம் தமிழ்முதாட்டியாரைய ஓளவைவார் கிற்றருவிற் பெரும்பொருள்பொது என அறிய “ஆத்திக்குடி, கொன்றை வேய்ந்தோன்” முதலிய தூல்கள் நன்கு வலியுறுத்துவனவாம். மக்கட்குரிய பெரிதுவொழுக்கக்களையும், சமயம்பற்றிய கிறப்பொழுக்கக்களையும் ஒருவன் ஒருக்கு எய்துதற்குரியவழி சமயதூற்பயிற்சியானேயாம்,

ஆதலின் நம் சிறுப் பயிலுதற்குரிய பாடங்களுள் சமயக்கொள்கைகளைப் பற்றியபாடமும் ஒன்றும்படிசெய்தல் தமிழ்க்கல்வாரிகளைநடாத்தும் தலைவர்களால் மேற்கொள்ளத்தக்கதொன்றும்.

இனி, இக் காரணத்தமிழ்ச்சங்கத்தைப்பற்றிச் சில கூறவேண்டு வது என் கடமையாகவுள்ளது. இச்சங்கம் இறைவன் அடிசேர்ந்த திரு. வே. இராதாகிருட்டின பிள்ளை B.A. அவர்கள் தம் நல்லுள்ளத்திற் பதித்த செழுமைமிக்க வித்தினின்றும் கிளைத்தெழுந்ததாகும். தூய்மை மிக்காருள்ளத்தினின்றும் தோன்றுவது பிற்காலத்தில் எந்நிலையிற் செழித்துவளரும் என்பதற்கு இச்சங்கமே சான்றாகும். அவர்கள் பருவுடையான் அறியேனாயினும் அவர்களுக்கு முன்றோன்றியவர்களும் இற்றைஞான்று இச்சங்கத்தைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வருகின்றவர்களும், செந்தமிழன்பரும், ஆங்கிலமும் தமிழும் நன்கு கற்றாரும், உத்தமகுணரிதியும், என் இனிய நண்பரும் ஆகிய திருவாளர் த. வே. உமாமகேசுவரம்பிள்ளையவர்களின் உயர்ந்த குணஞ்செயல்களே அவர்க்கு இனியாரின் நிலையையும் இற்றென்று கிளப்பனவாம். அவர் நுண்ணுடம்பை நம் அகக்கண் கண்டு களிக்கின்றது. அந்நல்லவ ருள்ளத்திற்பதிந்து வெளிப்பட்ட இக்கல்விக்கழகம் நாடோறும் திங்க டோறும் ஆண்டுதோறும் புதியபுதிய திருத்தங்களை மேற்கொண்டு பற்பல அரிய தமிழ்ப்பணிகளை இயற்றிவருகின்றது. இது பெத்தாச்சி புகழ்நிலையம் என்னும் சுவடிநிலையம், கைத்தொழிற்செந்தமிழ்க் கல்வாரி, திங்கள்வெளியீடு முதலியவற்றைத் தன் உறுப்புக்களாகக்கொண்டு எல்லாநலன்களும் ஒருங்கமைந்த தலைவரைப்பெற்றுத் தான்செய்ய வேண்டியசெயல்களைச் செவ்வன் ஆற்றிவருகின்றது. நூற்றுக்கணக் கான மாணவர்களுக்குத் திருந்தியமுறையிற் கல்வியை ஊட்டுகின்றது. இக்கழகத்தினின்றும் திங்கள்வெளியீடாகத் தோன்றிய தமிழ்ப் பொழிலோ தான்தோன்றிய சிலதிங்களுள் தமிழன்பர்களின் உள்ளத் தைக் குளிர்விக்கும் உள்ளுறையார் தண்ணியரிழிலையும், அரும்பொருண் மணமிக்க வேற்றுமொழிவிர்வாத் தண்டமிழ்ச் சொற்றிரளாம் நறுமலர் துணர்க்களையும் உதவித் தமிழ்நிலத்தாரை மிகவுட இன்புறுத்திவருகின் றது. வேற்றுமொழிப்பயிற்சியால் வெகும்பிய அன்பர்கள் இப்பொழிலை யடைவார்களாயின் அவ்வெப்பம் ஒழியப்பெற்றுச் செந்தமிழ்த் தட்பத் தலை இன்புறுதல் ஒருதலை, இத்தமிழ்ப்பொழிற்கு இதழாகியிராக

என் இனிய நண்பர் திருவாளர் R. வேங்கடாசலம்பிள்ளையவர்கள் அமைந்தது மிகவும் மகிழ்ச்சிதரத்தக்கதாகும். இவர்களுடைய செந்தமிழ்ப்புலமையும், சிறந்தநடையிற் செய்யுள்பாடும்வன்மையும், தெள்ளிய இனிய உரைநடைஎழுதுந்திறனும், ஆரவாரமின்றி அடங்கிய தோற்றமும், உயர்ந்த குணங்களும் எண்ணுதோறும் என் மனத்தை மிகவும் இன்புறுத்துகின்றன. மற்றைத் தமிழன்பர்க்கும் அன்னவே. இச்சங்கத்தாரின் உண்மைப்போன்பே இவர் அருஞ்செயற்குக் கைம்மாறுகின்றது. இன்றோன்ன அருஞ்செயல்களை நோற்கொண்ட இச்சங்கத்தின் வேலையோ மிகப்பெரிது. இதற்குத் துணைக்கருவியாகவுள்ள பொருள்வருவாயோ மிகச் சருக்கம். இச்சங்கத்தின் அருமைத்தலைவராகிய திருவாளர் உமாமகேசவரன்பிள்ளையவர்களும் எனை அன்பர்களும் ஆண்டுதோறும் உதவிவரும் பொருளைக்கொண்டே இஃது இத்துணை அரியவேலைகளை ஆற்றிவருகின்றது. இங்ஙனம் ஆண்டுதோறும் பலரிடத்தினின்றும் சிறித்சிறிதாகத் தொகுக்கப்படும் பொருளைக்கொண்டு இப்பணி நடைபெறுதல் ஒருவகையில் எல்லோரன்பிற்கும் இது நிலைக்களனாதலைப் புலப்படுத்தும்மாயினும், இங்ஙனமே கடைபோக இயற்றாதல் அரிதாகலான் இதற்குத்தக்க பெரும்பொருள் மூலதனமாகத் தொகுத்தமைத்தல் இன்றியமையாததாகும். பண்டைக்காலத்துப் பெரும்புலவர்களையெல்லாம் பொருட்கொடையாலும் பிறவற்றாலும் தம் உயிரினுஞ் சிறப்பப் போற்றிவந்த சோழமன்னவர்கள்வாழ்ந்தநாடன்றே இது! செந்தமிழ்க்கல்வியைச் சைவசமயத்தோடு வழங்குதற்கு எழுந்த சைவமடங்கள் பல விளங்கப்பெறுகின்றதும் இந்நாடன்றே! அம்மடங்கள் பண்டு செய்த தமிழ்ப்பணிகள் அளவில்லாதனவாகும். அம்மடங்களில் விளங்கிய சைவசீலர்களாகிய அத்தாழவறச்செல்வர்களால் வெளிப்பட்ட செய்யுணூல்கள் எத்தனை? சிறந்த உரைநூல்கள் எத்தனை? அவர் பாற் கசுடறப்பயின்றார் எத்துணையர்? அம்மடங்களுக்குத் தலைவராக இற்றைஞானமுள்ளார் தம்முன்னையார்போலத் தாமும் தமிழ்ப்பரிபாலனத்திற் றலைப்பட்டு இன்றோன்ன தமிழ்ச்சங்கங்களுக்கும் உதவி புரியலாமே! அவர்கள் இதனை உளங்கொள்ள அவர் உளத்துறை தெய்வத்தை யாம் வேண்டிதலையன்றி வேறென்செய்க்கடவேம்! மற்றை நாடிகள் யானைகளையும் முதல்க்களையுமுடையனவாக மக்கட்கு இன்றியமையாச் சோற்றை மிகவுடையதன்றே இச்சோழவளநாடு, இச்செல்ல

நாட்டில் அருமருந்துபோற் றேன்றிய இச்சங்கத்தை அடுத்த மாணவர்க்குச் சோறிட்டுத் தமிழ்கற்பித்தலன்றே இந்நாட்டின் பெருமைக்கு ஏற்றதாகும். இங்குள்ள பொருளாளர் மனங்கொள்வராயின் இஃது இயலாததொன்றோ? பிறமொழிக்கல்வாரிகளுக்கு ஒருதிங்கட்கு எத்தனை யாயிரமோ செலவாக இச்செந்தமிழ்த்தாயின் திருக்கோயிற்குத் திங்களொன்றிற்கு ஓாயிரமேனும் பம்படுத்தல் வேண்டாவா? இத்துணை வருவாயுள்ள மூலப்பொருள் தொகுத்தல் பெருங்காரியமா?

தமிழ்க்கண் அன்புமிக்க திருவுடையீர்!

நாம் வாழ்நாளிற் பற்பல பகுதியாகச் செலவிடப்படும் பொருட்கூறுள் ஒன்று இதற்கெனத் தனிப்படுத்துதவ முன்வருவீராயின் இது நிறைவேறுதற்கு எத்துணைநாட்செல்லும்? ஆ! எம் நகரத்து வைசியச் செல்வருள் ஒருவர் மனங்கொள்வராயின அவருதவியே இதற்குக் கண்டு மிகுவதாமே! தமிழ்ச்சுவைக்கு அவாவுற்றுச் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய அருட்பெருங்கவிகளை இரந்த சிவபிரானார்க்குத் திருக்கோயில் புதுக்க எம்மவருள் ஒரு குடும்பத்தார் தனிமையிற் பதினைந்து நூறு யிரங்களுக்குமேற் செலவிட்டிருக்கின்றனரே! அத்தகையார் அப்பெரு மாற்கு இன்சுவையமுதாவது இத்தமிழென வுணர்வரேல் இதற்கு ஒரு நூறுயிரமுதவல் பெரிதாகுமோ? இச்சோழவளநாட்டில் அளவிறந்த நிலப்பகுதிகளையுடைய பெருஞ்செலவாகள் பலா இருக்கின்றனரே! வேற்றுநெறியிற் கணக்கிறந்த பொருள்கள வாரியிழைக்க மனம் ஒருப் படும் அவர்கள் இன்றோன்ன தமிழ்ச்சங்கவளாச்சிக்கு உதவிக்கிடைத் தற்கரிய புகழையும் புண்ணியத்தையும் கைப்பற்ற இதுகாறும் தாழ்த்திருத்த லென்னையோ! தினைத்துணைநன்றியையும் பனைத்துணையாக ஏற்றுக்கொண்டு பாராட்டும் இச்சங்கத்தின் பயன்றருகுணத்தை யுணர்ந்த நீவிர் இதற்குப் பனைத்துணை யுதவுவீராயின் இதுகூறும் புக முரையெல்லாம் நும்மேலவாமன்றே. இந்நாட்டிச் செல்வர்களாகிய நம்மேனார் உள்ளங்களும் எம் தனவைசியப் புண்ணிபசில்கள் உள்ளவக ளும் இச்சங்கவளாச்சியில் ஒன்றுபட்டிப் பொருளுதவிபுரிந்து மகிழ்ப் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவன் றிருவருள் பாவிப்பாராக.

ஐயன்மீர்!

இதுகாறும் கூறியவாற்றாற் கல்வி மக்களுக்கு இன்றியமையாத தென்பனாஉம், அதனைத் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மூலம் பயிலல்வேண்டு

மென்பதூஉம், தமிழின் தொன்மையும் சிறப்புக்களும் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கண நூல்களானும் பலவகை இலக்கிய நூல்களானும் சமய நூல்களானும் விளங்குமென்பதூஉம், தமிழ் பிறிதொன்றினின்றும் தோன்றாத் தனிமொழியென்பதூஉம், இதன்கணுள்ள அகப்பொருள் முறைவனப்புக்கள் சிறந்தனவென்பதூஉம், இஃது அறிவுமொழி யென்பதூஉம், இக்காலத்து இதன்நிலைமை இன்னவென்பதூஉம், போலி முறைகளைக் களைந்து இதனை வளர்க்கவேண்டுமென்பதூஉம், வளர்த்தற் குரிய வழிகள் மொழிபெயர்ப்பு ஆராய்ச்சி செய்யுணூல் உரைநூல் வரை தன் முதலியனவென்பதூஉம், அத்துறைகளிற் றலைப்படும் புலவர்களைப் பொருட்பரிசில் பட்டங்க ளளித்துப் போற்றல்வேண்டுமென்பதூஉம், பண்டைப் புலவர்களினியல்பும் அவர்களைப் பாதுகாத்த வள்ளல்களி னியல்பும் இன்னவென்பதூஉம், புலவாற்பாராட்டப்படுதல் செல்வர்க்கு இன்றியமைபாததென்பதூஉம், இக்காலத்துத் தமிழ்வளர்ப்பானெழுந்த சங்கங்களின் இயல்பு இன்னவென்பதூஉம், பெரிய தனித்தமிழ்க் கல் லூரிக ளமைத்துப் பன்னூறுமாணவர்க்கு உணவளித்துத் தமிழ் பயிற்றல்வேண்டுமென்பதூஉம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் ஒன்று விரைவில் நிலைபெறச்செய்தல்வேண்டுமென்பதூஉம், தமிழ்ப்பள்ளிகளில் மொழிப் பயிற்சியோடு சமயநூற்பயிற்சியும் மாணவர்க்கு வேண்டுமென்பதூஉம், இக் கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் மேம்பாடும் இதற்கு வேண்டுவனவும் இன்னவென்பதூஉம், தமிழ்நாட்டுச்செல்வர்கள் தமிழ்வளர்ச்சியிற் பே ருக்கமுடையராய்த் தக்கவாறு பொருளுதவிபுரிந்து போற்றவேண்டு மென்பதூஉம், திருவருண் முன்னிற்கவென்பதூஉம், பிறவுமாம்.

இத்துணைக்காலம் என் சிற்றுரைக்குச் செவ்சாய்த்துப் பொறுமை யணியை மேற்கொண்டு விளங்கும் பெரியோகிய நுங்கள் நன்றியை நினைவுட்கொண்டு என் உளமார்ந்த வணக்கத்தை நாமக்கு உரிமைப் படுத்துகின்றேன்.

போற்றுந் தமிழும் புலவரும் வாழ்கநலஞ்
சாற்றுங் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்—ஏற்றமொடு
பல்லாண்டு வாழ்கவருள் பாவித் ததுபுரக்கும்
எல்லோரும் வாழ்க இனிது.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[சூசு-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி]

நகர்நீங்குபடலம்.

இராமன் அயோத்திநகரினின்று நீங்கியதைக் கூறுவது.

[காகேயியை நோக்கிக் “கானம் இன்றே போகின்றேன், விடையும்கொண்டேன்” என்று கூறிய இராமன், தசாதனை நேரிற் கண்டு விடைபெற்றால், அவன் வருத்தம் அதிகப்படுமென்று, அவன் வைகிய திக்கு நோக்கித் தெண்டம்செய்துவிட்டுக் கோசலைமாளிகையை அடைந்தான். அவன் மகுடம்வனைந்து மன்னர்க்குரியசின்னங்களுடன்வருவானென்று மனத்துள்ளினைத்து மகிழ்மீக்கூரள திர்பார்த்திருந்த அவள்ளதிரே அவன் குடைபிடிப்பார் சாமரைவீசுவார் முதலிய பரிசன ரொருவருமின்றித், தோன்றாத தனைகளாக விதி அழைத்துக்கொண்டுமுன்செல்லத் தருமம் வருந்திப் பின்தொடரத் தன்னந்தனினுப் நடந்துவந்து தாள்பணியக் கண்டு, அவள் திகைப்புற்று, “முடிசூட இடையூறு எதுவேனும் உளதாயதோ?” என்றாள். அவன் கூப்பிய கையையுப் “உன் ஆசைப்புதல்வன், எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியவன், என் அருமைத்தம்பிபாதனை முடிசூடுகின்றான்” என்றான்.]

256. “முறைமை அன்றென்ப தொன்றுண்டு; மும்மையின் நிறைகுணத்தவன், நின்னிணும் நல்லனால், குறைவி லன்;” எனக் கூறினள், நால்வர்க்கும் மறுவில் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

இ - ள். “(முத்தோனி நக்க இளையோன் முடிசூடுதல்) முறையன்று என்கூறும் ஒரு வார்த்தை உண்டு: (அதுவேயன்றி) அவன் உன்னி (டத்துள்ள நற்குணங்களினும் மும்மடங்கு (க்கு அதிகமான) நற்குணங்களுடையவன்; நல்லவன்; (அரசாள்வார்க்கு வேண்டிய வேறு குணம் எதுவும்) குறைவில்லவன்” என்றாள் (கோசலை).

ஒன்று, ஒருவார்த்தை யென்றபொருள் குறித்தது. கைகேசி சூழ்வினைப்படலம் ௧0௫-ம்பாட்டில் மகனே! 'ஒருவார்த்தை உண்டு; (அது) உன் தந்தை உனக்கு உரைப்பதாகியதொருவார்த்தை யென்றான்' என்று பொருள்படும், 'ஒன்றுனக் குந்தை மைந்த உரைப்பதோர் உரையுண் டென்றான்' என்பதிலும், நிந்தனைப்படலம் ௬௬-ம் பாட்டில் 'ஒன்றுகேள்' என்பதிலும் 'ஒன்று' ஒருவார்த்தையெனப் பொருள்பட வருதல் காண்க. மும்மை - மூன்று ("இருமைவகை" என்ற குற ளுரையைப் பார்க்க). அது 'மும்மையின் நிறைகுணத்தினன்' என்ப தில் 'மும்மடங்கு' எனப் பொருள்படநின்றது. மும்மையின் - மூன்று மடங்கினைக் காட்டிலும் அதிகமாக. காட்சிப்படலம் ௧௬-ம்பாட்டில் "மும்ம டங்கு பொலியும் முகத்தினன்" என வருதல் காண்க. 'ஒன் றுண்ட தல்லது' 'நல்லதோர்,' பாடபேதங்கள்.

"பாதனே- தங்கமாம் முடி சூடுகின்றான்" என்று கோசலை கேட்ட போது, "தன் மகன் முடியை இழக்கின்றான்; அம்முடியைத் தன் மாற்றவள்மகன் பெறுகின்றான்" என்று சிறிதும் வருந்துதல் இல்லா மல் "பாதன்) நின்னிணும் நல்லனால்; அரசாளும்தகுதி) குறைவிலன்" என்று அவள் கூறியதற் சூக் காரணம் அறிவிப்பாராய் "நால்வர்க்கும் - மறுஇல் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினான்" என்றார். கோசலையின் மன நலம், அவனைநோக்கிப் பாதன், 'இராமனால், குகன் உடன்பிறந்தானாகக் கொள்ளப்பட்டவன்' என்றுகூறினமாத் திரையே, அவள் சூகனைஉள்ளிட்டு 'நைவீரல்லீர் மைந்தீர்' எனத் தாய்மைபாராட்டியதாங்கக் கம்பர் வேறே ரிடத்திற் கூறியிருப்பது இங்கே கூறியதோடுசேர்த்துச் சிந்திக்கத் தக்கது.

[கோசலை, இராமனைநோக்கி,] "அரசன் ஆனை கடவாமையே உனக்கு அறமாம்; உன் தம்பிக்கு அரசை அன்புடன் அளித்து அவனோடுகூடி ஊழி வாழி" என்றான். அவன், அதுகேட்டு, மிகமகிழ்வுற்று "அன்னையே, என்னையன் என்னை நன்னெறியுய்த்தற்கு அருளிய ஆனை மற்றென் னுண்டு" என்றான். "அது யாது?" என, "வனத்தில் மாதவரோடு பதி னாண்காண்டு வாழ்ந்து மீண்டு வருவாயாக என்றான்" என்றான். எனவே, அச்சொல் நெருப்புப்போலச் செவிக்குள் ஏறத், தேங்கித் திகைத்து, ஏங்கி இளைத்து விம்மி வெதும்பி வெய்துயிர்த்து விழுந்து புலம்புவாளானான்.

“அரசன் உன்னை ‘மருடம் சூடு’ என்றது வஞ்சமோ! அது வஞ்சமன் றுபி னும், நஞ்சம! அதனால் நான் செத்தேபோவேன் ‘நீ வனம் செல்வாய்’ என்றது கேட்க, என்மனம் அஞ்சுகின்றது; மிகவும் அஞ்சுகின்றது!!” என்றார். மனம்பழுங்கி வருந்தினார். “ஆ; அரசன் அருள் இருந்தவாறு நன்று! நன்று!” என்றுகதைத்தார். இப்பெருந்துன்பத்தைக்கண்டுநின்ற இராமனைப்பார்த்து “வனம் செல்வது என்று?” என்றார். “மன்னன் கோபிக்க என்ன சூற்றம் செய்தாய்!” என்றார். “தருமம் என்மட்டில் இல்லையோ! என் ஆவி அழிய, யான் என்னதீவினை செய்தேனோ!” என்றார். கன்று பிரிந்த கறவைபோலக் கதறிக் கலங்கினார்.

இவ்வாறு வருந்திக்கிடந்த கோசலையை இராமன் இருகையாலும் ஏந்தி யெடுத்தது எழச்செய்து, “மெய்யனாகிய நம் வேந்தனைப் பொய்யனாகச்செய்யலாமோ?” என்று அவனைத் தேற்றுவானாய், நன்மையும் உண்மையும் பொதிந்தனவும் அச்சமயத்துக்கு அமைந்தனவும் அவள் ஏற்றுக்கொள்ளாதற் சிபைந்தனவுமான இன்சொற்களை மென்மையாக வற்புறுத்தி அவள் தேறுமாறு கூறி, “என் அருமைத்தம்பியை அரசுச்செல்வம் அடையச்செய்து, என் அன்புமிக்க தந்தையை மறந்தும் பொய்புகலாத வாய்மையாளனாகி, வனத்தில் மாதவருடன் தவஞ்செய்யும் வாழ்வையும் பெற்றேன். பிறந்ததனாற் பெறும்பேறு பிறிது யாது? உலகமெல்லாம் ஒருங்கே ஒழிந்தாலும் அரசனானைகடக்க அடியேனாலாகுமோ? ஆதலால் நீ வருந்துதல் தவிர்த்திக” என்றான். அவள், “அப்படியானால், அரசன் ஆணைக்கு மாறாக, நீ வனம் செல்லவேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை; நீ வனம் செல்வாயென்று கேட்டவுடனே, தானே இறந்தொழியாதிருக்கின்ற என் வல்லுயிரை மாய்த்தகற்றாதவைத்திருக்கும் வன்மனம்படைத்த என்னையும் நீ காட்டுக்குச்செல்லும் போது கூட்டிச்செல்வாயாக” என்றார்.

அவன், “என்னைப்பிரிந்து வருந்தும் அரசனைத் தேற்றாமல், என்னுடன் காட்டுக்கு வருவது தருமமாகுமா, ஆகாதென்பதை அறிகின்ற யில்லை. என் தம்பி இராச்சியபாரத்தை ஏற்றபின், அரசன் தவஞ்செய்ய வனஞ்செல்லும்போது, அவனுடன் சென்று, அவனுக்கு உதவி செய்யும் துணைவியாகி நோன்புகள் செய்வாயாக. முன் விசவாமித்திர முனிபுடன் வனம் சென்று பல வித்தைகளும், நல்பேறுகளும், பெற்று

வந்ததுபோல, இப்போதும் வனஞ்சென்று பல நலங்கள்படைத்தவ னாய்ப் பதினாலாண்டுகள் பதினாலார்களாகக் கழிய விரைவாய்வரு வேன்; பார்ப்பாய்” என்றான். எனவே, அவள், “வேண்டுமானால், பாதன் அரசாள்க. நான் அரசனை வணங்கி யிரந்து இராமன் காட்டுக்குச்செல் லாமல் தடுப்பேன்” என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு புறப்பட் டாள். புறப்பட்டவளை இராமன் வணங்கி அவளையும் அரசனையும் வருத்தம் மாற்றவல்லவள் சுமித்திரையென்று அவள் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

கோசலை கைகேயியின் மாளிகைக்குப்போய், அரசன் கிடந்த இடம் அடைந்து, உயிர் அழிய, உடல்விழுதல்போல, அவன் விழுந்துகிடந்த தரையிலே தானும் விழுந்தாள். விழுந்தவள், அவனைநோக்கி, “அரசார்க் காசே! ஆதித்தன்போல அனைத்தலகும் செல்லும் ஆழியாய்! பலமில் லாதேன் பலமே! தரித்திரன் பெற்ற தனமே! தரையிலுள்ளார் தவப் பேறே! செல்வத்தின் செல்வமே! கல்வியின் கல்விபே! மறைகளின் நிலைக் களமே! அருளின் உறைவிடமே! என்றும் பிரியாத நீயும் இராமனும் பிரிதற்கு ஏது யாது? பிரிவது தகுதியோ? முறையோ? மதியோ? விதியோ? இதனால் உன் அடியேங்களான அவனும் யானும் அடையும் நிலையை அறியாமையேனோ? கலக்கிக் கதறுகின்ற தமிழேனுக்கு ஒன் றும் உரைக்கின்றாயில்லை! இது அழகோ!” என்று கூறியும், அவன் வாய்திறவாமையைக்கண்டு “ஐயோ! ஒளிமிகுந்த உடல் பொலிவிறந் திருக்கின்றது. உன்னுதற்கரிய கொடிய நோயைத் தான் உற்றிருக் கின்றானாயினும் அதனை உணரும் உணர்வொழிந்திருக்கின்றான். அதனால் அந்நோய் இன்னதெனச் சொல்லாதிருக்கின்றான். அது யா தென்று என்னால் அறிபமுடியவில்லை. அறியும்படி மகனே! மன்னன் நிலையைப் பார்க்கவருவாயாக!” என்று அலறினாள். அந்த ஓசை கேட்டவுடனே, அரசரும் முனிவரும் அச்சமயத்துக்கொவ்வாத அவ் வோசைக்குக் காரணம் யாதென அறியும்படி வசிட்டனை வேண்ட, அவன்சென்று அரசன் நிலைமையைக் கண்டான்.]

257. இறந்தா னல்லன் அரசன்; இறவா தொழிவா னல்லன்; மறந்தான் உணர்வென் றுன்னா, வன்கே கயர்கோன் மங்கை துறந்தாள் துயரம் தன்னைத், துறவா தொழிவாள் இவளே; பிறந்தார் பெயரும் தன்மை பிறரால் அறிதற் கெளிதோ!

இ - ள். ‘அரசன் (இப்போது, செத்தான்போலத் தோன்றினும், உண்மையாகச்) செத்தானல்லன்; (ஆயினும், இனிச்) சாவாதிருப்பானுமல்லன்; (ஏன் செத்தான்போலத் தோன்றுகின்றானென்றால்) நினைவு (நீங்கி) மறதி அடைந்திருக்கின்றான்;’) என்று (ஆராய்ச்சியோடு) நினைந்து (தெரிந்து), ‘துன்பத்தைக் கைகேபி துறந்திருக்கின்றான்; அதனை (அகற்றும்படி போதிக்கினும்) கோசலை அகற்றியொழிக்காள். (இவ்விருவர்போல, ஒத்த சூலங்களில் ஒரு தன்மைபினராகப்) பிறந்தோர் (இருவரில் ஒருவர் இயல்பு மாறாதிருக்க, மற்றொருவர் இயல்பு மாறுதல் (எதனாலென்று அவர்கள் அறியலாமேயன்றி, மற்றவர்களால் அறிதற் கெளிபதன்று’ (என்று வசிட்டன் எண்ணினான்).

உன்னல்—ஆராய்வாக நினைதல் (சங்க அகராதி). ‘இவள்’ கோசலையைக் குறித்தது. பெயர்தல்—பிறழ்தல் (புறம்) நிலை—நீங்கல் (இலக்கியச் சொல்லகராதி).

[அரசனது துன்பத்தின்காரணத்தைத் துன்பத்துள் முழுகியிருக்கும் கோசலை சொல்லவல்லளல்ல என்று வசிட்டன் எண்ணிக், கைகேபியைநோக்கி “அன்னையே, அரசன் அயர்வுக்குக் காரணம் யாது” என, அவள் தன்னால் நடந்தசெய்தியைத் தெரிவித்தாள். உடனே, முனிவன் அரசனைக் கையாலெடுத்தது, இருக்கச்செய்தது, “கல்வியறிவுடையாய்! சோர்தல் வேண்டாம். கைகேபி தான் பெற்ற அரசைத் தானே உன் காதற்புதல்வனுக்குக் களிந்துகொடுப்பாள்” என்று கூறி அவன்மீது குளிர்ந்த பனிநீர்தோய்ந்த காற்று வீசச்செய்தது, அவன் சோகம்நீங்க இன்சொற்கூற, அவன் ஒருவாறு தெளிந்து, இராமா, இராமா’ என்று சொல்வானாய்ச் சிறிது உயிர்பெற்றான். முனிவன், “கைகேபி அரசை அளிப்பாள்; இராமன் அரசாள்வான்; அவன் ஆளானேல், நாங்கள் வாழ்வேயோ? நீ சாவாதே” என்றான். அரசன் “முனிவர்கேவோ!, நான் சாகுஞ்சமயத்தில், இராமனை முடிசூட்டி வனமேகாவாறு செய்து என் வாய்மைக்கும் பழுதுவாராமற் காப்பாயாக” என்றான். முனிவன் கைகேபியைநோக்கி, “உன் மகன் இராமனுக்கு அரசும் உன் கணவன் தசரதனுக்கு உயிரும் உதவிப் புகழ்பூண்பாயாக” என்றான். அவள் அழுதுகொண்டு “அரசன், தன் சொற்றவறினால், என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வேனென்று சொன்ன, என்சொற்றவறு

மல் இறந்தே தீர்வேன்” என்றான். முனிவன், “முத்தோனைக் காட்டுக் கோட்டி இளையோனுக்கு முடிசூட்டல் முறையன்றென்றும் உலகம் ஒப்பாதென்றும் மணவாளன் மடிவானென்றும் பழியொழியாதென்றும் பாவம் மேவுமென்றும் பார்க்கின்றாயில்லை! கெடுதியாகப் பிடித்தபிடி விடுகொறியில்லை! புண்ணுக்குள்ளே புகுகின்ற வெந்தீயோ, விடமோ வென்னும் கொடிய சொற்களைக் கூறுகின்றாய்; கணவன் உயிர் பிரியும் கடுந்துன்ப்கண்டும் கடுகளவும் இரங்காத கண்ணஞ்சடைய நீ, பெண்ணையோ! பேயேயோ! உயிரையும் புகழையும் ஒருங்கே ஒழிக்கும் உன்னை ஒத்த தீயோர், உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. மகனை, வனம் போவென்று மன்னவன் தன்வாயாற்கூறுமுன் உன்வாயாற் கூறியும்; மாளர் வன்பழிக் காளானாய்” என்றான். அது கேட்ட அரசன், கைகேபியை நோக்கி “என்னுயிரைக் காட்டுக்குப்போம்படி நீ ஏவினாயோ அவன் போயினானே” என்று சின்னம்கூறுவான்.]

258. “கண்டேன் நெஞ்சம் கனிவாய்க்; கனிவாய் விடம்நான் நெடுநான் உண்டேன்; அதனால் நீஎன் உயிரை முதலோ டுண்டாய்! பண்டே எரிமுன் உன்னைப் பாவீ! தேவி ஆகக் கொண்டே னல்லேன்; வேறோர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன்!”

இ - ள். “பாவீ! நான் (உன்னை) மணங்கனிந்து கண்குளிரக் கண்டேன்; (கண்டு) உன் கனிபோன்ற வாய் (ஊறலாகிய) விடத்தை (அமிழ்தமென்று) நெடுநாளாக உண்டேன்; அதனால் நீ என்னுயிரை அடியோடு (சமூலமாக) உண்டாய்; (யான் உன்னைக் கல்யாணஞ்செய்த) முன்னாளில் (மணவேள்வித்) தீயின்முன்னே உன்னை மனைவிபாகக் கொண்டேனல்லேன்; (மற்று யாதாகக்கொண்டேனென்றால், இறுதிக் காலத்தில் என்னைத் தான் தேடிக்கொள்ளும் கூற்றிருக்கவும் அது போதாதென்று) வேறொரு கூற்றை (நான்) தேடிக்கொண்டேன்!”

முதல்-அடி. பண்டு-முன். கூற்றம்-இயமன்.

259. விழிக்கும் கண்வே நில்லா வெங்கான் என்கான் முனைபைச் சுழிக்கும் வினையால் ஏகச் சூழ்வாய்; என்னைப் போழ்வாய்; பழிக்கும் ஈணாய்; மாணப் பாவி, இனி என் பல; உன் சூழ்த்தின் நாண்உன் மகற்குக் காப்பின் நாண் ஆம் என்றான்,

இ - ள். (தன்னையன்றிக்) சாணுங் கண் வேறில்லாத என்மகனைக் கொடுமையான காட்டில் ஏகும்படி, தூராலோசனைசெய்தாய்; அதனால் என்னுயிரைப்பிளந்தாய்; பழியடைதற்குநாணம்; இனிப் பல(பேசி)என் (பயன்); (யான் இறந்தபோது களைப்பிடும் தாலியாகிய) உன் கழுத்துக் கயிறு உன் மகனுக்குக் காப்புக்கயிறும்” என்றான் (தசரதன்).

கான்-காடு. கான்முனை-மகன். சுழி-ஈடம்; சுழித்தல்-மறைத்தல் (சங்கஅகராதி). சுழிக்கும்வினை-மறைக்கும் செயல்-(பாதனைமுடிசூட்டல்) இராமனைக் காட்டுக்கணுப்பல் ஆக இரண்டு வரங்கள் வேண்டுமென்று துவக்கத்திலேயே நேராகக் கூறாமல், வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள என்ற பின் அவை இவையெனக் கூறிய) கபடத்தொழில், போழ்தல்-பிளந்தல். மாணமை-மாட்சிமைப்படாமை.

இனி என் பல-இனிப் பல (பேசி) என் (பலன்). காப்புக்கயிறு- (முடிசூடுதற்கு முதற்சடங்காகக் கையிற் கட்டும்) இரட்சாபந்தனம். ‘விழிக்கும்கண் வேறில்லா என் கான்முனையை வெங்கான் ஏக வினையால் சூழ்வாய்’ என ஒட்டுக.

‘விழிக்கும் கண்வேறில்லா’ என்ற தொடரை ‘வெங்கானுக்கு’ விசேடணமாகக்கொண்டு ‘தீவினைவசத்தால் ஏகதேசமாகத் தன்பால் வந்தார் கண்களன்றி வேறுமக்கள் கண்களில்லாத (குடிவாழ்க்கையற்ற) கொடியகாடு’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

‘சுழிக்கும்’ என்பதற்குச் ‘சுற்றிவாங்கும்’ என்றும் ‘வினை’ என்பதற்கு ‘ஊழ்வினை’ என்றும் பொருள்கொண்டு, ‘சுழிக்கும் வினையால்’ என்பதற்கு ‘(அபாயமான நீர்ச்சுழிபோன்ற தன்னுள்ளே என்னை யிருத்தது)ச் சுற்றிவாங்கும்’ என ஊழ்வினை காரணமாக’ என்றும் உரை கூறலாம்.

தசரதன் கைகேயியைநோக்கி ‘உன்னைப் பாவி! தேவியாகக் கொண்டேனல்லேன்; வேறோர்கூற்றம் தேடிக்கொண்டேன்’ என்றதும் ‘உன்-கழுத்தின் நாண் உன்மகற்குக் காப்பின் நாணம்’ என்றதும், அவனது ஆற்றொணை மனக்கொதிப்பை ஒருமுறை கேட்டார், என்றும் மறவாதபடி மனத்தில் அழுந்தும்படி பதிவிப்பனவாய்ச் சோகச் சுவை துளும்புவனவாய்ச் சொன்னயம் பொருள்நயம் தொனிநயம் ஒருசேர அமைந்தனவாயிருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

இவ் விரண்டுபாட்டுக்களின் இறுதியிலுள்ள இனிய கருத்துக்கள் கம்பர்மனத்தே தோன்ற, அவர் அவைகளை அமைத்துக் கடையடிகள் ஆக்கிக்கொண்டு வீனையடிகளை இனிது நிரப்பியிருக்கும் கவிமுறை கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறே கம்பர்கவிகள் பலவற்றிலும் வேறு உயர்ந்த கவிஞர்கள் சிறந்தனவாக இயற்றியுள்ள. செய்யுள்களிலும் தலைமையான கருத்துக்கள் முடிமணிபோலப் பெரும்பாலும் இறுதியடிகளில் அமைக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது.

புதசாதன், வசிட்டுனரோக்கிக், கைகேயியைச் சுட்டிக்காட்டி. “இவளை வெறுத்து விட்டேன். இனி இவள் என் மனைவியில்லை. பாதனை மகனாகக்கருதேன். அவன் என் ஈமக்கடன் இயற்றுதற் குரியனாகான்” என்றான். பின்பு, அதுவரை தான் பாராதிருந்த கோசலையைப்பார்த்து, “என்னைக் கண்டால், என் துன்பம் அதிகமாமென்று என்னைக்காணாது சென்றவன் உன்னையும் பார்க்கவில்லையோ?” என்றான். அதன்பின், அவள் இராமம்பிரிவால் அடைந்ததுயாததைத் தானிருக்கும் துன்பசிலைகண்டு நீங்கித் தன்பொருட்டு வருந்துகின்றாள் என்றறிந்து, அவள் வருத்தத்தைக் குறித்து வருந்துவானாயினான். அதைக் கண்டு, அவள்; எல்லாம் மாற்றவளாகிய கைகேசி செய்கையேயென்றும் கணவன் இவ்வாறாமென்று எதிர்பாராமல் அவளுக்கு வரங்கொடுத்துவிட்டு வருந்துகின்றானென்றும் தெரிந்து, அவனைத் தேற்றுவாளாய் “இராமன் மீண்டு வருவான்” என்று தேறுதல்வார்த்தை செப்பினாளாயினும், மனத்தினுள்ளே மகன் திரும்பிவருவானால், மன்னன், வார்த்தைபொய்த்து வன்பழி அடைவானென்று வருந்தினான்; “மன்னா! வாய்மையைக் காக்க மகனைக் காட்டுக் கணுப்ப வரம் அளித்த மாண்புடைய நீ அம் மாண்புக்கு மாறாக மகன்பொருட்டு வருந்தினால் உயர்ந்தோர் ஒப்பாராதலால், அவ் வருத்தம் பொருத்தமற்றதென அதனை அகற்றுவாயாக”; என்றான்.]

260. போவா தொழியா நென்றான் புதல்வன் தன்னைக்; கணவன் சாவா தொழியா நென்றென் றுள்ளம் தள்ளுந் றபர்வாள்; காவய் என்றான் மகனைக்; கணவன் புகழுக் கழிவாள்; ஆ!ஆ! உயர்கோ சலையாம் அன்னம் என்னுற் றனளே!

இ - ள். (கற்பில்) உயர்ந்த கோசலை, மகனை (க் குறித்துக் கருதி அவன் காட்டுக்குப் போகாதிரானென் றெண்ணினான்; (அதனால்)

கணவன் இறவாநிரானென்றெண்ணி யெண்ணி மனம் தடுமாறி மயங்கி னான்; மகனே (மனத்துள்ளே எதிர்முகமாக்கி, மகனே! நீ காட்டுக்குச் செல்லாமல் உன்தந்தையைக் காப்பாயாக என்று (மனத்துள்ளே) கூறி னான்; (அவன் அவ்வாறு செய்தால்) கணவன்புகழுக்கு (அழிவுவருமே யென்றெண்ணி) வருந்தினான்: (இவ்வாறாக ஒருபுறம் மகன் நிலைமை வருத்தாநிற்க, மற்றொருபுறம் கணவன் நிலைமைவருத்தாநிற்க, இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோலக்) கோசலை என்ன (கொடிய துன்பம்) அடைந் தாள்! அந்தோ!

என்றாள் - என்றுகருதினாள்; (“அன்றறிவாமென்னுதறம்செய்க” குறள்). என்று என்று-என்று எண்ணி, என்றுஎண்ணி-என்று பலமுறை யெண்ணி. தள்ளல்-தடுமாறல் (சங்க அகராதி). அழிதல்-வருந்தல் (மணிமேகலை). ‘மனம் அழிந்தாள்’ என்பார் ‘அழிந்தாள்’ என்று சுருங்கக் கூறினார். ‘உள்ளம் அழிய’ எனப் பதிற்புத்தது கநடல் வருதல்காண்க. ஆ, இரக்கக் குறிப்பு (சிந்தாமணி). ஆ ஆ என்ற அடுக்கு மிகுந்த இரக்கத்தைக் குறித்தது.

261. “கண்ணும் நீராய் உயிரும் ஒழுகக், கழியா நின்றேன்;

எண்ணும் நீர்நால் மறையேயர் எரிமுன் நின்றேற் சொரிய

மண்ணும் நீராய் வந்த புனலை, மகனே! வினையேற்

குண்ணும் நீராய் உதவி உயர்கான் அடைவாய்” என்றான்.

இ - ள். “என் கண்கள் (கண்) நீராகக் (கரைந்து ஒழுகு) உயிரும் (நீர்போல உருகி) ஒழுக, (யான் குறைந்து) இறந்துபோகின் றேன்; வேதியர் (உனக்கு முடிசூட்டும் சடங்குக்காக வளர்த்த வேள்வித்) தீமுன் உன்மேல் (அபிடேகஞ்செய்யப், பொழியும் மஞ்சன நீராகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற (தீர்த்த) நீரைத் தீவினையெனுக்கு (ச் சாகும் சமயத்தில் உண்டாகியிருக்கின்ற தாகத்துக்குக் குடிக்கும் நீராகக் கொடுத்துவிட்டு நீ காட்டுக்குச் செல்வாயாக” என்றான் (தசரதன்).

கழிதல்-இறத்தல். எண்ணும்-மதிக்கும். நீர்-தன்மை. மண்ணல்- கழுவல். மண்ணும்நீர்-மஞ்சனநீர்(சிந்தாமணி). உயர்கான்-(மரங்கள்) உயர்(ந்து வளர்)ந்த வனம்.

இப்போது தசரதன், எதிரில் இல்லாத இராமனைக் கருத்திலே நினைந்து, எதிர்முகமாக்கி ‘உன்மேற் சொரிய-மண்ணும் நீராய்வந்த புனலை மகனே வினையேற்-குண்ணும் நீராய் உதவி உயர்கான் அடைவாய்’ என்று இராமனை விரும்பிக் கூறியது, முன் (இப்படலம் சக-ம் பாட்டில்) ‘உன்-கழுத்தின் நாண் உன்மகற்குக் காப்பின் நாண்ஆம்’ என்று எதிரில் இருந்த கைகேசியை வெறுத்துக் கூறியதனோடு ஒப்பிடற்குரியது. இவ்வாறு கூறியவற்றுள் முன்னதில், சுபசமயத்துக் குதவும் பொருளை அசுபசமயத்தில் உதவும்படியும், பின்னதில், அதற்கு மாறாக, அமங்கலமான பொருளை மங்கலமான பொருளாக உபயோகிக்கும்படியும், வியப்பும் நயப்பும் உண்டாகக் கூறியிருத்தல் காண்க. ‘மங்கலம்’ என்னும் மறு பெயருடையதாய்க், கணவன் உயிர்வாழ்வுக்காலத்தில் மங்கலப் பொருளாயிருக்கும் ‘தாலி’ அவன் இறந்த காலத்திற் களையப்படும் அமங்கலப் பொருளாதல் கூறவேண்டியதில்லை.

[தசரதன், இராமனை எண்ணிப் “பொன்னின்மிக்கபொன்னே! புகழின்மேம்பட்ட புகழே! உண்மையின் உயர்ந்த உண்மையே! உன்னை முடிசூட்டி நாடாளச்செய்வேனென்று சடைபூட்டிக் காடேகச்செய்தேன்! என்னை விருத்தப்பருவத்தே வெறுத்துக் கைவிட்டு விலகத்துணிந்தாய்! உன்னாற் கைவிடப்பட்டபின் உயிர்வாழ்வைவேண்டேன், வேண்டவேவேண்டேன். நீ வனம்புகுமுன் நான் வானம் புகுவேன். நீ என்னைப் பிரிதலைப் பொறுத்தல் போல, நான் உன்னைப் பிரிதலைப் பொறுக்கவிடாமல் நெக்குவிட்டு நுகும் நெஞ்சம் எளிதே உயிர் பிரிதற்கேற்ற உடம்பும் உடையேன். நீ காட்டிலே காலந்தள்ள, நான் நாட்டிலே கைகேசிகாண, நாணமின்றி, வாழ்வேனானால், என் தன்மையை என் னென்னலாம்! நீ மணக்கோலம்பூண்டு சீதா சமேதனாய் நாட்டுக்கு வரக்கண்ட கண்களால், தவக்கோலம் தாங்கிக் காட்டுக்குப் போகக் காணமாட்டேன். என் உயிரே! உன்னைப் பெற்ற யான், உன் அருமை அறிவேன்”.]

262. “அள்ளற் பள்ளப் புனல்கூழ் அகன்மா நிலமும் அரசும் கொள்ளக் குறைபா நிதியின் குவையும் முதலாம் எவையும் கள்ளக் கைகே சிக்கே உதவிப் புகழ்கைக் கொண்ட வள்ளற் றன்மஎன் உயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும்” என்றான்.

இ-ள். “கடல்கூழ்ந்த விசாலமான பூமியும் அரசாட்சியும் (எவ ரெவர் எவ்வளவெவ்வளவு கொள்வாரானாலும், அவரெல்லாம் கொள்ளக்) கொள்ளக் குறைவுபடாத (தாம்படி மிகுத்த) திரவியக் குவியல்களும் முதலான யாவற்றையும் வஞ்சகமுடைய கைகேசிக்கே கொடுத்துப் புகழைக் கைக்கொண்ட உன் உதாரகுணம் என் உயிரை ஒழித்துவிடும், ஒழித்தேவிடும்” என்றான் (தசரதன்).

அள்ளல்-(அடியில்) சேறு (உள்ள). புனல்-கடல் (புறப்பொருள் வெண்பாமலை). கடற்கடவுளாகிய வருணனுக்குப் ‘புனல்வேந்தன்’ என்னும் பெயருண்மை காண்க. அகன்-அகன்ற (சங்க அகராதி). குவை-கூட்டம். வள்ளல்-வண்மை (சிந்தாமணி). தனம்-தன்மை. ‘அகனூனிலழம்’ என்றும் பாடம்.

இத் துணைப் பெருஞ்செல்வத்தோடுகூடிய இராச்சியத்தை நல்லோர்க்குக் கொடுத்தலும் அருமையானது; அவ்வாறாக, வஞ்சகியான ஒரு தீயாளுக்குக் கொடுத்தது அருமைபினுமருமையென்பான் ‘கள்ளக் கைகேசிக்கே உதவி’ என்றான் என்க. பெருங்கொடையாளராயுள்ளார் தம்பால் வேண்டிவார் வேண்டிய பெருமதிப்புள்ள பொருள்கள், ஒன்றோ பலவோ, உதவுவர். அப் பொருள்கள் அனைத்தும் அடங்கிய அரசுச் செல்வம் அடங்கலும் அளித்த அரிய பெரிய தியாகத்தை நினைந்து இப்படிப்பட்ட தியாகபுத்தி யுடையான எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன், பிரிந்தால், இறந்தேபோவேனென்பான் ‘வள்ளற்றனம் என் னுயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் என்றான்’ என்க.

தசரதன் இராமன் சொரியத்தை நினைந்து “மூன்றுலகங்களினும் உள்ளவீரனாள், யார் உன்போல் வெற்றிபெற்று விளங்கினார்! அரசரனை வரையும் வென்ற பாசராமன் அறைகூவ, மலைபோலச் சலியாமல் .எதிர் நின்று வென்ற உன்னைப் பிரிந்து யார் தாம் உயிர்வாழ்வார்!” என்றான்.

263. “கேட்டே யிருந்தே னெனினும் கிளர்வான் இன்றே அடைய

மாட்டே னாகி லன்றோ, வன்கண் என்கண், மைந்தா!

காட்டே உறைவாய் நீ, இக் கைகே சியையும் கண்டிந்

நாட்டே உறைவேன்! என்றால், நன்றென் தன்மை! என்றான்.

இ. ள். “மகனே! (நீ வனம் செல்வதைக் கேட்டவுடனே, யான் இறந்திருக்கவேண்டும்; அப்படி யிறவாமல் அதைக்) கேட்டேனாகியும், (உயிரோடு) இருக்கின்றேன்; (இது பிழையே;) என்றாலும், யான் (இனித் தாமதியாமல்) இப்போதே (உயிரைவிட்டு) விண்ணுலகம் சேராவிட்டாலன்றோ, என்னிடம் கொடுமை (உண்டு என்று நீ கூறலாம், நீ அவ்வாறு கூறுதற் கிடமின்றி இறந்துவிடுவேன்). நீ காட்டில் வசிப்பாய் (ஆக, நான் இந்தக் (கொடிய) கைகேசியையும் கண்டுகொண்டு நாட்டில் வாழ்ந்தேனானால், என் தன்மை நன்றாயிருக்குமே!” என்றான் (தசரதன்).

சீளர்தல்—பிரகாசித்தல். இன்று—இப்பொழுது. வன்கண்—கொடுமை.

முதலிரண்டடிகளுக்கு ‘மைந்தனே! கேட்டபொழுதே உயிர்விடா திருந்தேனானாலும், விளங்கும் விண்ணுலகினை யிப்பொழுதாயினு மடைய மாட்டேனானால், கைகேசியினிடத்தல்ல என்னிடத்தல்லவா கொடுமை’ என்பது முந்திய உரை.

[“நீ பிரிந்தால், உன்னை அருந்தவங்கள் புரிந்தடைந்த மலர்மகளும் நிலமகளும் வாழார்; யான் பிழைத்திரன்; இருந்தால், கைகேசிக்கு ஒப்பாகேனோ? நீ பொன்னணி புனைந்து, மணிமுடி வனைந்து, அரியணை அமர்ந்து, கொற்றவெண்குடைக்கீழ்க் கொலுவீற்றி நக்கக் கண்டு குதுகலிக்க விரும்பிய யான், நீ மரவுரி உதித்துச் சடைமுடிதரித்தல் காண உயிரோடு யிருப்பனோ?” என்று தசரதன் புலம்பினான்.

அவனை “வருந்தாதை; இராமனை இன்று போகாவாறு புரிவேன்” என்று வசிட்டன் கூறினான். அரசன் “என் மெய் பொய்யாமல், இராமன் நாட்டில் இருத்தல் இயலுமோ!” என்று மயங்கித் தன்னை மறந்தான். அவன் இறந்தானேவென்று ஐயமெய்திக் துன்புற்று “மெய்க்கு மெய்யே! வேந்தர்க்கு வேந்தே! நீ உன் உயிரைச் சாவாது காவாமல் இவ்வாறு வருந்தினால், மண்ணில் வாழ்வாரெல்லாம் வருந்து வார்கள். ஆதலால் வருந்தாதே. மகன் வந்தாலும் வருவான்” என்று கூறி, அவன் திருமுகத்தையும் தேகத்தையும் தடவிக் கொண்டிருந்த கோசலையை நோக்கி, அவன் “நம் ஐயன் வருவானே! வருவானே!” என்றான். பின்பு “இரக்கமில்லாத கைகேசி என் வரங்கொண்டு என் னுயிர் கொண்டாள். அதுகிடக்க, அவள், வேண்டுமானால், தனக்கும்

தன் மகனுக்கும் நாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமேயன்றி, நம் மகனைக் காட்டுக்குச் செல்லச் சொல்லலாமோ! அப்படியும் சொன்னானே! சொன்னானே?" என்று பின்னும் சொல்வான். "கோசலேயே! நான் கூறுவதைக்கேள். இராமன் போகாதிரான். யான் சாகாதிரேன். சாதல் தவறுதென்பதற்குத் தவசி யொருவனுடைய சாபமுண்டு." என்று அச் சாபவரலாற்றைச் சொல்வானானான் :—

“முன், ஒருநாள், வேட்டையாடும் வேட்கையோடு காட்டிலேகிச், சிங்கங்கனையும் யானைகளையும் தேடித்திரிந்தேன். அவை யொன்றும் அகப்படாமையால், அவைகள் தண்ணீர் குடிக்கவரும் நதிக்கரையிலே, அவைகளின் வரவை யெதிர்பார்த்து, எய்தற்கு அம்பு பூட்டிய வில்லேந்திய கையனாய், ஒரு மறைவிடம்போய்ப் பதிவிருந்தேன். அப்போது ஒரு சிறுவன், தானே துணையாகத் தவஞ்செய்யும் தன் அந்தகத் தாய் தந்தையர்க்குத் தண்ணீர் மொண்டுகொண்டுபோக வந்ததை நான் காணவில்லை. அவன் குடத்தில் நீர்முகக்கும் ஓசைகேட்டு, அது யானை நீர்குடிக்கும் ஒலியென்று அத்தொனி பிறந்த இடம்குறித்து அம்பை விட்டேன். அவன் அலறிவிழுந்தான். அக்குரல் ஆனைக்குரலன்று, ஆட்குரலென்று தெரிந்து வருந்தி விரைந்தோடி அவன் விழுந்த இடத்தை அடைந்தேன். பிக்க துக்கத்துடன் ‘ஐயா நீ யார்? என்றேன்.

‘நான் சலபோசனமுனிவன் மகன். என்பேர் சரோசனன். இரு கண்ணுமிழந்த என் தாய்தந்தையர்க்குத் தண்ணீர்கொண்டுபோக வந்தேன். அது முடியவில்லை; என்னை யானையென்று தெரியாமல் எய்தாய். வருந்தாதே இது விதியின் செயல். தாகம் மிகுதியாகவுள்ள என் தந்தைக்கு நீ நீர் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, உன் மகன் இறந்தான்; இறக்கும்போது உங்களைத் தொழ்தான் என்று கூறுவாயாக’ என்று சொல்லி யிறந்தான்.

நீர்க்குச் சென்ற மகன் நெடுநேரம் வராமையால், நீர்வேட்கைமறந்து அவன் வரவுவேட்கைகொண்டிருந்த முனிவன், யான் நீர் கொண்டு நெடுநகின்போது ‘நீ இவ்வளவு நேரம் ஏன் வரவில்லையென்று நாங்கள் வருந்தினோம். தழுவிக்கொள்ள அருகே வருவாய்’ என்றான். ‘நான் ஓர் அரசன். இருப்பது அயோத்தி. இருளிலே யானையெய்யப் பதிவிருந்தேன். உன் மகன் நீர் மொள்ளும் ஓசை கேட்டு எய்தேனெய்யுன்றி

அவனைக் கண்டேனில்லை. அவன் சாகுங் குரல் கேட்டு ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன்; அவன் தன் வரலாறு கூறி வானடைந்தான். யான் தெரியாது செய்த பெரியபிழையைப் பொறுத்தருள்வாயாக' என்று கீழ் விழுந்து தாள்பணிந்தேன்.]

264. வீழ்ந்தார்; அயர்ந்தார்; புரண்டார்; விழிபோயிற்றின் மென்றார்; ஆழ்ந்தார் துன்பக் கடலுள்; ஐயா! ஐயா! என்றார்; போழ்ந்தாய் நெஞ்சை! என்றார்; பொன்னுடதனிற் போய் நீ வாழ்ந்தே இருப்பத் தரியேம்! வந்தேம்! வந்தேம்! என்றார்.

இ - ள். (மகன் வானடைந்தானென்று கேட்டவுடனே அவர்கள் கீழே) விழுந்தார்கள்; மயக்கம் அடைந்தார்கள்; (சிறிது தெளிந்து) புரண்டார்கள்; "(இதுவரை நாங்கள் கண்ணிழக்கவில்லை; நீ கண்ணாக வாழ்ந்தோம் எங்கள்) கண் போனது இன்றுதான்!" என்றார்கள்; துன்பக் கடலுள் அமிழ்ந்தார்கள்; 'எங்கள் நெஞ்சைப் பிளந்தாய்!' என்றார்கள்; 'நீ விண்ணுலகிற்போய் வாழ்ந்திருக்க (நாங்கள் இங்கே) தங்கேம்! இப்பொழுதே (உன்னிடம்) வந்தேம்! வந்துவிட்டேம்.' என்றார்கள்."

அயர் தல்-மயங்கல் (பரிபாடல், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை) போழ் தல்-பிளத்தல்.

உதவிசெய்தவின்றிக் கெடுதிசெய்துகொண்டிருந்த ஒரு மகனை இழத்தற்கே, எவருதவியும்வேண்டாநிலையிலுள்ள பல மக்களுடைய பெற்றோரும் வந்துவர்: அவ்வாறாக, உபசாரமாகவன்றி, உண்மையாகவே கண்போல உதவியாயிருந்த ஒரே மகனை இழந்த கண்ணில்லாப் பெற்றோர் அடையும் துயரம் கூறுதற்கெளியதன்று. அது இத்தகைய தென்று கண்ணெதிர்கண்டாற்போலத் தெரியும்படி காட்டும் இப்பாட்டுக்கு 'விழிபோயிற்று இன்று' என்ற ஈடும் எடுப்புமில்லாத இரக்கமான பகுதி விழியேபோன்றிருத்தல் வியந்து பாராட்டற்குரியது.

["நான், இவ்வாறு வந்திப்பவர்களை வணங்கி 'யானே இன்றுமுதல் உம் புதல்வன். நீங்கள் இட்டகட்டளைகளை இயற்றுவேன். சோராதீர்கள்; துன்புறாதீர்கள்' என்றேன். எனவே, 'கண்மணிபோன்ற மகனை இழந்த பின்னும் உயிர்வாழ்வை விரும்பி உண்ண எண்ணி மண்ணிலிருந்தே மாறால் உலகேர்' எங்களை இகழ்ந்து யாதுதான் சொல்லார்! யாங்கள்

இறப்பேம். எங்களைப் போல நீயும் மகன் பிரிவால் இறப்பாய்' என்று உயிர் துறந்தார்கள்.

'மகன்பிரிவால் இறப்பாய்' என்ற சாபத்தைக்கேட்டு நான் சிறிதும் வருந்தினேனில்லை. நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லையென்று வருந்தியிருந்த எனக்குப் பிள்ளைபிறக்குமென்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்து இங்கே திரும்பி வந்தேன். அந்த முனிவன் சாபம் தவறாததால், இராமன் வனமேகுதலும் அவன்பிரிவால் யான் இறத்தலும் திண்ணம்" என்று கூறித் தசரதன் தன் உயிர்பிரிதலுக்கு வருந்தாது மகன் பிரிதலுக்கு வருந்தி மயக்க மடைந்தான். கோசலையும் திகைத்து உணர்வொடுங்கிய மயக்கினான். வசிட்டன் இந்நவாநிலையங்கண்டு விகிபின் வினைவென்று வருந்தி அவ்விட்டு விட்டு அரசர் கூடியிருந்த இடத்தை அடைந்தான்.]

[தொடரும்]

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்.

ஒரு குறிப்பு.

[இராஜராஜசோழனுலா.]

இவ்வலாவினைச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் யான் பிரசுரஞ் செய்துவரும்போது எனக்குத்தோன்றிய ஒருவிஷயத்தை விரைந்து வெளியிடவேண்டும் கடப்பாடுடையேன். அச்சின்வாய்த்தோன்றிய இந்நூற்பிரதியில், இராஜராஜசோழனுலாவிளிந்து ஒருசிலபகுதியும் விக்கிரமசோழனுலாவிளிந்து ஒருபகுதியும் குலோத்துங்கசோழனுலா விளிந்து ஒருசிலபகுதியும் சேர்ந்து விரவியுள்ளன என்று ஊகிக்கின்றேன். இதனைக்காட்டும் அகச்சான்றுகள் நூலினுள்ளேகாணக்கிடக்கின்றன அச்சான்றுகளைக் குறித்து அடுத்த செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் எழுதுவதற்கு எண்ணியுள்ளேன். இராஜராஜசோழனுலாவும் குலோத்துங்கசோழனுலாவும் அச்சேறியுலாவுதற்குத் தகுதியுடைய நூல்களையாகும். இவ்வலாக்களின் சுத்தப்பிரதிகள் சில தமிழ்ச் செல்வர்கள்வசம் உள்ளனவென்றே அறிகின்றேன். அண்ணோர்கள் இச்சிறுநூல்களை விரைந்து பிரசுரஞ்செய்வார்களாயின் தமிழூலகம் அப்பெருநன்றியை என்றும் பாராட்டும்.

S. வையாபுரிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ
நன்னூல் மூலமும்
சங்கர நமச்சிவாயருரையும்.

இவை, சிதம்பரம் ஸ்ரீமீனகூழி தமிழ்க்காலேஜ் பிரின்ஸிபாலாகிய உத்தமதானபரம் மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்தயகலாநிதி பிர்ம்ம ஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்களால் பரிசோதித்து நூதனமாக எழுதிய பலவகைக்குறிப்புக்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. நன்னூலுக்கு இவ்வுரைதோன்றுமுன்னமே ஒருசிலவுரை யிருந்துவந்தபோதிலும், அவை, நன்னூற்குத்திரக்கருத்துக்களையும் அடைமொழி முதலிபவற்றற்றேன்றும் பிற குறிப்புக்களையும், உள்ளவாறு நன்குணர்த்துவனவல்லவென்றெண்ணித் தமிழ்நயமழிந்தவரும் உற்றுமலை ஜமீந்தாருமாயிருந்த மருதப்பத்தேவரால், சங்கரநமச்சிவாயரென்னும் தமிழ்ப்பெரும்புலவரைக்கொண்டு இவ்வுரை எழுதுவிக்கப்பட்டது.

பின்பு, வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லுநராகியிருந்த மாதவச்சிவஞானமுனிவரால் வடமொழி முடிபுகளான சிலவகை யிலக்கணங்களையும் இவ்வுரை கற்போர் ஒருங்கறிந்துகொள்ளுமாறு ஆங்காங்கு வேண்டியவிடங்களில் அவ்வவ்விலக்கணங்களுக்கிசைய இவ்வுரை நடைபைக் கூட்டியும் குறைத்தம் மாற்றியும் எழுதிய விருத்தியுரை பலராலும் பயிலப்பெற்றமையால் இவ்வுரை யருகுவதாயிற்று.

அவ்விருத்தியுரையும் மிகச்சிறந்ததேயாயினும், இருவேறு கருத்தாக்களையுடையமையால் இடையிடையே முன்பின் முரணுதலுடன் வடமொழிப்பயிற்சியின்றித் தமிழொன்றையே பயில்வார்க்குச் சிறிது இடர்ப்பாடுமுடையதென்பதைக் கற்றார்பலரும் அறிவர். வடமொழி முறைபற்றியெழுதிய இலக்கணவிசேடங்கள் பலவும் தனித்தமிழைத் தமிழ்முறைபற்றிப் பயில்வார்க்கு வேண்டாதனவுமாம். ஆதலால் அம்முறைகளைவிட்டுத் தமிழிலக்கணங்களைக் கசடறக்கற்கமுயல்வார்க்குத் தமிழ்முறைபற்றி எழுதப்பட்ட இவ்வுரை மிகவும் பயன்படத்தக்கதாயும், முன்னொடுபின் மலைவில்லதாயும், நன்கு விளக்கத்தக்கதாயும் உள்ளது. இவ்வுரையை இறந்துபடாது தனியேயிருக்குமாறு பரிசோதித்துப் பதிப்பித்துதவிய ஐயாவர்களுக்குத் தமிழ்மக்கள் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்பதிப்பிற்கு விளக்கமாக முகவுரையும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்வரலாறுகளும், அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதியும், மேற்கோளகராதியும், குறிப்புரை முதலியனவும் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்புரையுள் பிறநூலாராய்ச்சியானறிதற்குரிய பல குறிப்புக்களும் இனிது விளங்குகின்றன. இதன் னிலே ஞபா இரண்டு.

திரு. நாராயணையங்கார்,
 பத்திராதிபர்.

கருணாகர்த்தொண்டைமாள்.

1057. சரணிரைத் தாலன்ன தண்பனி தூங்கத் தலைமிசைச்செங்
காரிரைத் தாரையுங் ¹காண்பன்கொ லோகலிங் கத்துவெம்போர்
பொரணிரைத் தார்விட்ட வேழமெல் லாம்பொன்னி நாட்டளவும்
வரணிரைத் தான்றொண்டை மான்வண்டை மாநகர் மன்னவனே.

முனையர்கோள்.

1058. வடித்தவேன் முனையர்கோன் வழுதி மாநகர்
இடித்தபோ தெதிர்முது கிட்ட மீனவன்
வெடித்தவே லடவியை மிதித்த தாஸ்கடல்
குடித்ததே யாயினுங் கொப்பு ளித்ததே.

மணவிழ்கூத்தன் - காலிங்கர்கோள்.

(சிதம்பர சாஸனம்).

1059. எல்லை கடலா விகல்வேந்த ரைக்கவர்ந்த
செல்வமெலாந் தில்லைச்சிறு றம்பலத்துத்—தொல்லைத்
திருக்கொடுங்கை பொன்வேய்ந்தான் நிண்மைக் கலியின்
தருக்கொடுங்க வெல்கூத்தன் றான்.
1060. தில்லையிற்பொன் னம்பலத்தைச் செம்பொனால் வேய்ந்துவா
னெல்வேயைப்பொன் னுக்கினு னென்பரால் - ஒல்லை
வடவேந்தர் செல்வமெலாம் வாங்கவேல் வாங்குங்
குடைவேந்தன் றொண்டையார் கோ.
1061. தென்வேந்தன் கூனியிர்த்த செந்தமிழர் தென்கோயில்
பொன்வேய்ந்து திக்கைப் புகழ்வேய்ந்தான்—ஒன்றார்க்குக்
குற்றம் பலகண்டோன் கோளினழைக்கும் வேற்கூத்தன்
சிற்ப்பம் பலத்திலே சென்று.
1062. பொன்னம் பலக்கூத்த ராடம் பலமணவிற
பொன்னம் பலக்கூத்தர் பொன்வேய்ந்தார்—தென்னர்
மலைமன்ன ரேனை வடமன்னர் மற்றக்
குலமன்னர் செல்வமெலாங் கொண்டு.

(1057)கலிங்கத்துப்பரணிப் பிரதியிற்றுதி (சென்னைமியூவியம், தஞ்சைச்
சரச்கவலிமால் புத்தகசாலை) ¹காண்பன்கொ. (1058) தஞ்சைச் சரச்கவலி
மால்=பிரதி. (1059-1062) s.i.i. iv, p. 33—34.

1063. தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே யேரம் பலத்தன்னை
மல்லற் கடற்றூனை வாட்கூத்தன்—வில்லவர்தம்
அம்புசேர் வெஞ்சிலையி னூற்றறனை மாற்றியகோன்
செம்புவேய் வித்தான் றெரிந்து.
1064. ஏனை வடவேந்த ரிட்டிடைந்த செம்பொன்னால்
வன(?) வெனத்தில்லை நாயகருக்—கானெய்
சொரிகலமா மாமயிலைத் தொண்டையர்கோன் கூத்தன்
பரிகலமாச் செய்தமைத்தான் பார்த்து.
1065. தெள்ளு புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தார்க்கூத்
தள்ளியெதி ரம்பலந்தா தன்பாதம்—புள்ளுண்ண
நற்பயிக்கக் கண்ட நரலோக வீரன்செம்
பொற்படிக்கக் கண்டான் புரிந்து.
1066. இட்டா நெழிற்றில்லை யெம்மாற் கிசைவிளங்க
மட்டார் பொழின்மணவில் வாழ்கூத்தன்—ஓட்டாரை
யின்பமற்ற தீத்தான மேற்றினு னீண்டொளிசேர்
செம்பொற் றனிக்காளஞ் செய்து.
1067. ஆடுந் தனித்தேனுக் கம்பலத்தே கர்ப்பூரம்
நீடுந் திருவிளங்கு நீடமைத்தான்—கூடார்
அடிக்க[த் திணை]ரரியும் புள்ளூர்.....
தடிக்கப் பெருங்கூத்தன் றான்.
1068. பொன்னம் பலஞ்சூழப் பொன்னின் றிருவிளக்கால்
மன்னுந் திருச்சுற்று வந்தமைத்தான்—தென்னவர் தம்
பூவேறு வார்சூழலா ரோடும் பொருப்பேற
யாவேறு தொண்டையார் மன்.
1069. சிற்றம் பலத்தானே யேற்றினார் தெவ்விடத்துத்
கொற்றத்தால் வந்த கொழுநெதியாற்—பற்றார்
தருக்கட்ட வஞ்சினவேற் றார்மணவிற் கூத்தன்
திருக்கட்ட மஞ்சனமுஞ் செய்து.(?)
1070. தொல்லைப் பதித்தில்லைக் கூத்தற்குத் தொண்டையர்கோ
னெல்லைத் திசைக்கரிக ளெட்டளவுஞ்—செல்லப்போய்ச்
சாலமுது பேய்தடிக்க[த் தார்ட்டிகத்?] தொண்டையர்கோன்
பாலமுது செய்வித்தான் பார்த்து.

1071. ஆடும் தெளிதேனை யாயிர நாழிநெய்யால்
ஆடும் பழகண்டா னன்றினர்க—ளோடும்
திறங்கண்ட ¹தாளன் சினக்கனிற்றான் ஞாலம்
அறங்கண்ட தொண்டையர்கோ ஞங்கு.
1072. நடட்டப் பெருமானால் ஞானங் குழைந்தளித்த
சிட்டப் பெருமான் நிருப்பதிய—மூட்டாமைக்
கேட்போர்க்கு மண்டபத்தைச் செய்தான் றெவ் வேந்தர்க்கெட
வாட்போர்க்குந் தொண்டையார் மன்.
1073. மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கான் மண்டபத்தைத்
தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான்—கொல்லம்
அழிவுகண்டான் சேர னளப்பரிய வாற்றற்
கிழிவுகண்டான் றெண்டையா ரேறு.
1074. தில்லைப் பெரிய திருச்சுற்று மாளிகையை
எல்லைக் குலவரைபோ லீண்டமைத்தான்—தொல்லைநீர்
மண்மகளைத் தங்கோன் மதிக்குடைக்கீழ் வீற்றிருத்தி
உண்மகிழுந் தொண்டையர்கோ னூற்று.
1075. புட்கரணி கல்சாத்து வித்தான்பொற் கோயிலின்வாய்
விக்கரணம்(?) பார்ப்படத்தன் மேல்விதித்துத்—திக்களவு
மாநடத்திக் கோடைத்தும் வாட்கூத்தன் மண்ணிலறந்
தானடத்தி நீடுவித்தான் றான்.
1076. வீதிசூழ் நல்விளக்கும் வீற்றிருக்க மண்டபமும்
மாதுசூழ் பாக மகிழ்ந்தார்க்குப்—போதுசூழ்
தில்லைக்கே செய்தான் திசைக்களிறு போய்நிற்கும்
எல்லைக்கே செல்கலிங்க ரேறு.
1077. நடங்கவின்கொ ளம்பலத்து நாயகச்செந் தேனின்
இடங்கவின்கொள் பச்சையிளந் தேனுக்—கடங்கார்
பருமா ளிகைமேற் பகடுதைத்த கூத்தன்
திருமா ளிகையமைத்தான் சென்று.
1078. எவ்வலகு மெவ்வயிரு மீன்று மெழிலழியாச்
செவ்வியாள் கோயிற் நிருச்சுற்றைப்—பவ்வஞ்சூழ்
எல்லைவட்டந் தன்கோற் கியலவிட்ட வாட்கூத்தன்
தில்லைவட்டந் தேயமைத்தான் சென்று.

1079. வாளுடைய பொற்பொதுவின் [மன்ன னிடமாமும்]
ஆளுடைய பாவைக் கபிடேகம்—வேளுடைய
பொற்பினான் பொன்னம் பலக்கூத்தன் பொங்குகட
வெற்பினான் சாத்தினான் வேறு.
1080. சேதாம்பல் வாய்மயிற்றுத் தில்லையந் தேவிக்குப்
பீதாம் பாஞ்சமைத்தான் பெரொலிநீர்—மோதா
அலைகின்ற வெல்லையபயனுக்கே யாக
மலைகின்ற தொண்டையார் மன்.
1081. செல்வி [திருத்தறங்க டென்]னகரித் தில்லைக்கே
நல்லமகப் பாலெண்ணெய் நாடோறுஞ்—செல்லத்தான்
கண்டா னரும்பையர்கோன் கண்ணகனீர் ஞாலமெலாம்
கொண்டானந் தொண்டையார் கோ.
1082. ஆதிசெம்பொ னன்பலத்தி னம்மா னெழுந்தருளும்
வீதியும்பொன் வேய்ந்தனனாய் மேல்விளக்குஞ்—[சோதிக்க
கொடியுடைத்தாய்ப் பொன்றற் குறுகவலா னென்றும்?]
படியமைத்தான் ரெண்டையர்கோன் பார்த்து.
1083. நாயகர் வீதி யெழுந்தருளு நன்னாளால்
தூய கருவேழு தூபத்தாற்—போயொளிசேர்
வான்மறைக்கக் கண்டானிப் பார்மகளை வண்புகழால்
தான்மறைக்கக் கூத்தன் சமைத்து.
1084. [பருமை]
திருவுருவ மானதிருக் கோலம்—பெருகொளியாற்
காட்டினான் தில்லைக்கே காசினிவாய் வெங்கலியை
ஓட்டினான் தொண்டையர்கோ [ஹற்று.]
1085. மன்றுதிகழ் தில்லைக்கே வாணிக் கரசகணந்
தன்றும் பொழின்மணவிற ரெண்டைமான்—என்றும்
இருந் துண்ணக் கண்டா னிகல்வேந்த ராகம்
பருந் துண்ணக் கண்டான் பரிந்து.
1086. தில்லைத் தியாகவலி [விண்சிற்த்? பஞ்சவீனி]
எல்லை நிலங்கொண் டிறையிழிச்சித்—தில்லை
மறைமுடிப்பார் வீதி மடஞ்சமைத்தான் மண்ணோர்
குறைமுடிப்பான் தொண்டையர் கோ.

1087. **என்றும் பெறுதலா லேரா ரெழிற்புலியூர்**
மன்றி னடனுக்கு மாமத்தக்—குன்று
கொடுத்தருளி மண்ணிற் கொடுங்கலிவா ராமே
தடுத்தனன் ரெண்டையர்கோன் ருன்.
1088. **முத்திறத்தா ரீசன் முதற்றிறத்தைப் பாடியவா**
ரெத்தமைத்த செப்பேட்டி னுள்ளெழுதி—இத்தலத்தி
னெல்லக் கிரிவா யிசையெழுதி னுன்கூத்தன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.
1089. **தில்லை வளருந் தெளிதே னொளிதழைப்ப**
நல்லதிரு நந்தா வனஞ்சமைத்தான்—[வ?ல்லத்திற்]
கோட்டங்கொள் வாழ்வேந்தர் கொற்றக் களியானை
யீட்டங்கொள் காலிங்க ரேறு.
1090. **நூறு யிரமுக மாங்கமைத்தான் னேன்கினத்தின்**
மாறாக வெல்களிற்று வாட்கூத்தன்—கூறாமும்
வல்லிச் சிறுகிடைக்கு வான்வளர மாடஞ்செய்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.
1091. **மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்**
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும்—ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன் நிசையனைத்து
மன்புலியா னைநடக்க வைத்து.
1092. **ஓங்கியபொன் னம்பலத்தார்க் கோரா யிரஞ்சரவி**
ஆங்களித்தா னேற்றெதிரந்தா ராயிழையார்—தாங்கா
தொருக்கியுட லாவி யுயிர்த்துநாட் போக்கி
யிருக்கவென்ற தொண்டையா ரேறு.
1093. **தொல்லோர்வாழ் தில்லைச் சுடலையமர்ந் தார்கோயில்**
கல்லா லெடுத்தமைத்தான் காசினியிற்—[ரெல்லை]
மறைவளர்க்க வெங்கலியை மாற்றிவழு வாமல்
அறம்வளர்க்கக் காலிங்க னுய்ந்து.
1094. **தில்லைமூ வாயிரவர் தங்க டிருவளர**
எல்லையில்பே ரோரிக் கெழின்மதரு—கல்லிறை
ருனமைத்தான் றெவ்வேந்தர்க் கெல்லாந் தலந்தவிர
வானமைத்தான் ரெண்டையார் மன்.

[நிருவதிகைச் சீலாசாதனம்.]

1095. பொன்மகர தோரணமும் பூணணியும் பட்டிகையுந்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் செய்தமைத்தான்—மன்னவர்கள்
தன்கடைவாய் நில்லாதார் தாள்வரைவாய் நின்றணங்க
மின்கடைவேற் காலிங்கர் வேந்து.
1096. மின்னிவங்கு போற்சதுக்க மேகடம்ப மென்றிவற்றைத்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் சேர்த்தினான்—தென்னவர் தந்
தோனோக்கும் வென்றி துறந்தே கரநோக்க
வானோக்குங் காலிங்கர் மன்.
1097. வில்வில் வெயிலினைய வீரட்டர் தந்திருநான்
நல்லநெய் ரைஞ்ஞாற்று நாழியால்—வல்லி
யுடனாகக் கண்டான்றன் னென்னலர்க்குக் கண்க
ளிடனாகச் செல்கூத்த னீண்டு.
1098. மண்டபமு மாளிகையும் வாழ்திகை வீரட்டர்க்
கெண்டிசையு மேத்த வெடுத்தமைத்தான்—விண்டவர்கள்
நாள்வாங்கச் செயிழையார் நாண்வாங்க நற்றடக்கை
வாள்வாங்குங் காலிங்கர் மன்.
1099. மன்னொளிரசேர் நூற்றுக்கான் மண்டபத்தை மால்வரையால்
மன்னதிகை நாயகர்க்கு வந்தமைத்தான்—மன்ன
ரிசைகொடா தோட விகல்கொண்டாங் கெட்டுத்
திசைகொடார் கூத்தன் தெரிந்து.
1100. மன்னுதிரு வீரட்டர் கோயின் மடைப்பள்ளி
தன்னைத் தடஞ்சிலையா லேசமைத்தான்—தென்னர்
குடமலை நாடெறிந்து கொண்டவேற் கூத்தன்
கடமலைமால் யானையான் கண்டு.
1101. அதிகை யரணுக் கருவரையாற் செய்தான்
மதிகை நெடுங்குடைக்கீழ் மன்னர்—பதிக
ளுரியதிருச் சுற்று முடன்கவர்ந்த கூத்தன்
பெரியதிருச் சுற்றைப் பெயர்த்து.
1102. அருமறைமா தாவி னறக்காமக் கோட்டந்
திருவதிகைக் கேயமையச் செய்து—பெருவிபவங்
கண்டா னெதிரந்தா ரவியத்தன் கைவேலைக்
கொண்டானந் தொண்டையர் கோ.

1103. தென்னதிகை வீரட்டஞ் செம்பொனால் வேய்ந்திமையோர்
பொன்னுலகை மீளப் புதுக்கினுன்—மன்னுணங்கு
முற்றத்தான் முற்றுநீர் வையம் பொதுக்கடிந்
கொற்றத்தான் தொண்டையர் கோ.
1104. வானத் தருவின் வளஞ்சிறந்த நந்தவனம்
ஞானத் தொளியதிகை நாயகர்க்குத்—தானமைத்தான்
மாறுபடுத் தாருடலம் வன்பேய் பகிர்ந்துண்ணக்
கூறுபடுத்தான் கலிங்கர் கோ.
1105. எண்ணில் வயல்விளைக்கும் பேரேரி யீண்டதிகை
யண்ணல் திருவிளங்க வாங்கமைத்தான்—மண்முழுதுந்
தங்கோன் குடைரிழற்கீழ்த் தங்குவித்த வேற்கூத்தன்
எங்கோன் மணவிலா ரேறு.
1106. ஐயொருப தாயிரமாம் பூக மதிகையிலே
மைவிரவு கண்டர்க்கு வந்தமைத்தான்—வெய்யகவி
போக்கினுன் மண்ணைப் பொதுநீக்கித் தங்கோனுக்
காக்கினுன் தொண்டையர்கோ னுங்கு.
1107. அராப்புனையும் நம்மதிகை வீரட்டா னர்க்குக்
குராற்புகவைஞ் ஞாறு கொடுத்தான்—பொராப்புறந்தான்
கண்டருக்குத் தான்கொடுத்த காலிங்கன் காசினிக்குத்
தண்டருப்போ னின்றளிப்பான் றுன்.
1108. வாரி வளஞ்சரக்க வாழதிகை நாயகருந்
கேரிபு மூரு மிசைந்தமைத்தான்—போரிற்
கொலைநாடு வெஞ்சினவேற் கூத்தன் குறுகார்
மலைநாடு கொண்டபிரான் வந்து.
1109. அம்மா னதிகையிலே யம்பொற் நடமிரண்டும்
செம்மா மலரிலகச் செய்தமைத்தான்—கைம்மாவி
னீட்டநின்ற வெம்பாமற் கண்டருளென் றீண்டரசர்
காட்டநின்ற வேற்கூத்தன் கண்டு.
1110. அருளா கரநல்லூ ராங்கமைந்த வேரி
இருளார் களத்ததிகை யீசன்—அருளாரச்
சென்றமைத்தான் தென்னூடன் சாவேற்றின் நிண்டசெருக்கை
யன்றமைத்தான் தொண்டையர்கோ னுங்கு.

1111. போதியீ னீழற் புனிதற் கிறையிலிசெய்
தாதி யதிகையின்வா யாங்கமைத்தான்—மாதர்முலை
நீடுழக்கா னாகத்து நேரலரைத் தன்யானைக்
கோடுழக்காண் கூத்தன் குறித்து.
1112. மாசயிலத் தம்மைக்கு வாழ்திகை வீரட்டத்
தீச னிடமருங்கி லேந்திழைக்கு—மாசில்
முடிமுதலா முற்றணிகள் சாத்தினான் வேளாண்
குடிமுதலான் தொண்டையார் கோன்.
1113. ஆற்றற் படைவேந்த ராற்றூ தழிந்திட்ட
மாற்றற்ற செம்பொன்னூல் வாழ்திகை—ஏற்றுக்
கொடியார்க்குக் கோலப் பரிகலமாச் செய்தான்
படியார்க்குந் தீர்க்கூத்தன் பார்த்து.
1114. அண்ண லதிகையரற் கையிரண்டு நல்விளக்கு
மண்ணின் வறுமைகெட வந்துதித்துக்—கண்ணகன்
ஞாலத் தறஞ்செய் நரலோக வீரன்பொற்
சிலத்தி னூலமைத்தான் சென்று.
1115. நீடு மதிகையரன் ரித்தல் பெருங்கூத்தை
யாடு மரங்கமைத்தா னன்றினார்—நாடு
பரியெடுத்த தூளி பகல்மறைப்பச் சென்றாங்
கெரியெடுத்தான் றெண்டையா ரேறு.
1116. ஈச னதிகையில்வா கீச னெழுந்தருள
மாசில் பெருங்கோயில் வந்தமைத்தான்—பூசல்
வீளைவித்த வேணும் வெற்பனைத்துஞ் செந்தீ
வளைவித்தான் தொண்டையார் மன்.
1117. நல்யாக மண்டபத்தைச் செய்தான் நரபதியர்
பல்யானை யோடுணங்கப் பாவலர்க—எல்லாப்
புகுக்குடையான் தொண்டையர்கோன் பொன்மழையோ டொக்
தருங்கொடையான் தானதிகை சார்ந்து. [சுத்
1118. அண்ண லதிகையர னாகம் பிரியாத
பெண்ணினல்லா ளெண்ணுஞ் சூ பேரறமும்—எண்ணியவை
நாணுள் செலவமைத்தா னண்ணு வயவேந்தர்
வாணுள் சுவர்கூத்தன் வந்து.